

งานวิจัย

การศึกษาความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อนักเรียน
ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ระบบทวิภาคี ปีการศึกษา 2560

โดย

นายประสิทธิ์ เดชตะสร

หัวหน้างานทวิภาคี/หัวหน้าสำนักงานช่างกลโรงงาน

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ใต้หวัน (ปดีไอ)

ปีการศึกษา 2560

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อนักเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนักเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (ปิติโอ) ระบบทวิภาคี ประจำปีการศึกษา 2560 ในการประเมินความพึงพอใจในครั้งนี้จะมีตัวชี้วัดระดับความพึงพอใจแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านคุณธรรม จริยธรรม
2. ด้านภาษา
3. ด้านทักษะวิชาชีพ

ประชากรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 15 คน สถานประกอบการที่ประเมินความพึงพอใจ จะเป็นสถานประกอบการขนาดกลาง ในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ จำนวน 2 บริษัท วิธีการประเมินความพึงพอใจ จะใช้การคำนวณทางสถิติในการวิเคราะห์คือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ด้านที่ 1 ด้านคุณธรรม จริยธรรม นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในเกณฑ์ระดับค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ด้านที่ 2 ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในเกณฑ์ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 ด้านที่ 2 ด้านภาษา การมอบหมายและนิเทศงานของผู้ควบคุมการฝึก นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในเกณฑ์ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และ ด้านที่ 3 ด้านทักษะวิชาชีพ ความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในเกณฑ์ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99

นายประสิทธิ์ เดชทะสร

ผู้วิจัย

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณท่านผู้รับใบอนุญาต นางสาวบริندا จางขจรศักดิ์ ที่ได้สนับสนุนให้ครูทำการ
ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณท่านผู้บริหารทุกท่านของวิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน(บีดีไอ) ได้ให้
คำปรึกษาและชี้แนะผู้ทำวิจัยให้ได้ข้อมูลต่าง ๆ ที่ถูกต้อง ขอขอบคุณสถานประกอบการ ในกลุ่ม
อุตสาหกรรมยานยนต์ ทั้ง 2 บริษัท ที่ได้ให้โอกาสนักเรียนเข้ารับการฝึกงานในสถานประกอบการ
ขอขอบคุณนักเรียน ที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบประเมินความพึงพอใจสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และ
คณะกรรมการงานวิจัยในโรงเรียนที่อำนวยความสะดวกในการจัดทำงานวิจัยครั้งนี้

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีดีไอ)

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	I
กิตติกรรมประกาศ	II
สารบัญ	III
สารบัญตาราง	IV
สารบัญรูปภาพ	IX
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	2
1.3 สมมติฐาน	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 สถิติพื้นฐาน	4
2.2 แนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับความพึงพอใจ	9
2.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจในงาน	14
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	16
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	16
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	17
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	17
3.5 ขั้นตอนวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	17
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 การตอบแบบสอบถามของนักเรียน	19
4.2 การตอบแบบสอบถามของนักเรียนในแต่ละสาขางาน	19
4.3 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคี	
ต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์	20

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 5 สรุปผล และอภิปรายผล

5.1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ สถานประกอบการทั้ง 4 ด้าน	25
5.2 การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อสถานประกอบการ ด้านการจัดการและสนับสนุน	25
5.3 การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อสถานประกอบการ ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ	25
5.4 การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อสถานประกอบการ ด้านการมอบหมายและนิเทศงานของ ผู้ควบคุมการฝึก	25
5.5 การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อสถานประกอบการ ความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงาน และความปลอดภัย	25
5.6 ค่าร้อยละระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสถานประกอบการทั้ง 4 ด้าน	26
เอกสารอ้างอิง	27

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงร้อยละของแบบสอบถามที่ได้รับคืน	19
ตารางที่ 2 แสดงร้อยละของนักเรียน ในแต่ละสาขางานที่ตอบแบบสอบถาม	19
ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน ต่อสถานประกอบการ 4 ด้าน	20
ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน ต่อสถานประกอบการ ด้านการจัดการและสนับสนุน	21
ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน ต่อสถานประกอบการ ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ	22
ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน ต่อสถานประกอบการ ด้านการมอบหมายและนิเทศงานของ ผู้ควบคุมการฝึก	22
ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน ต่อสถานประกอบการความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย	23
ตารางที่ 8 แสดงค่าร้อยละระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสถานประกอบการทั้ง 4 ด้าน	24

สารบัญรูปภาพ

รูปที่	หน้า
รูปที่ 2.1 แสดงความพึงพอใจ นำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ	13
รูปที่ 2.2 แสดงผลการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ	13
รูปที่ 4.1 แผนภูมิแสดงค่าร้อยละของแต่ละสาขางาน	20
รูปที่ 4.2 แผนภูมิแสดงค่าร้อยละระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อสถานประกอบการ 4 ด้าน	21

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีดีไอ)

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีดีไอ)

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ในหมวดที่ ๔ เรื่อง การจัดการศึกษา มาตราที่ ๒๒ การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็ม ตามศักยภาพ มาตราที่ ๒๓ การจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา และมาตราที่ ๒๔ การจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 10) บัญญัติมาตรา 20 ไว้ว่า การจัดการอาชีวศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพ ให้จัดในสถานศึกษาของรัฐสถานศึกษาเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา และพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 บัญญัติไว้ในมาตราที่ 10 ไว้ว่า การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้จัดได้โดยรูปแบบดังต่อไปนี้ 1. การศึกษาในระบบเป็นกรจัดการศึกษาวิชาชีพที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันเป็นหลัก โดยมีกำหนดจุดมุ่งหมายวิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาการวัด และการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน 2. การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มีความยืดหยุ่น ในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการศึกษาระยะเวลา การวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม 3. การศึกษาระบบทวิภาคีเป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐในเรื่อง การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผล โดยนักเรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อประโยชน์ในการผลิตและพัฒนาากำลังคน สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดการศึกษาได้หลายรูปแบบรวมกันได้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2551, หน้า 4) โดยมีเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2551 ว่า “ต้องเป็นการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนาากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นการยกระดับในด้านวิชาชีพให้สูงขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยนำความรู้ทางทฤษฎีอันเป็นสากลและภูมิปัญญา พัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติและมีสมรรถนะ จะสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพโดยอิสระได้”

การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2525 – 2561) มุ่งเน้นให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพโดยมีเป้าหมายหลัก 3 ประการคือ 1. พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและการเรียนรู้ของคนไทย 2. เพิ่มโอกาสทางการศึกษาและการเรียนรู้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีดีไอ)

3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของสังคมในการบริการ และจัดการศึกษาโดยมีกรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษา 4 ประการคือ 1. พัฒนาคุณภาพคนไทยยุคใหม่ 2. พัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่ 3. พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและเรียนรู้ยุคใหม่ 4. พัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการยุคใหม่ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552)

ปัจจุบันไทยมีความต้องการแรงงานระดับอาชีวศึกษาอย่างมาก จากผลการศึกษาความต้องการกำลังคนของกลุ่มอุตสาหกรรม โดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาพบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ ขาดแคลนกำลังคนระดับกลางหรือระดับปฏิบัติการค่อนข้างมาก โดยเฉพาะผู้จบระดับ ปวช. และ ปวส. ซึ่งกว่าร้อยละ 75 ของผู้จบการศึกษาระดับนี้ เข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี นอกจากนี้ผู้จบการศึกษาใหม่ยังไม่สามารถปฏิบัติงานได้ตรงตามลักษณะงาน โดยสถานประกอบการส่วนใหญ่ต้องฝึกอบรมต่ออีกอย่างน้อย 3 – 6 เดือน ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายและเสียเวลาเพิ่มมากขึ้น

การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาได้พัฒนาการศึกษาด้านอาชีพเป็นเวลายาวนาน จนกระทั่งปัจจุบันสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ได้จัดประชุมระดมความเห็นเกี่ยวกับวิกฤตคุณภาพ พบว่าคุณภาพผู้เรียนและผู้สำเร็จการอาชีวศึกษามีสมรรถนะไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้รวมทั้งขาดทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็นได้แก่ ทักษะการสื่อสารความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ขาดความสามารถในการคิด วิเคราะห์ การแก้ปัญหาและการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ผู้เรียนไม่นิยมมาศึกษาในด้านอาชีวศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่มีความสามารถสูง จึงทำให้เกิดการขาดแคลนกำลังคนระดับกลาง (ปวช., ปวส.) ที่มีคุณภาพค่อนข้างมาก การจัดอาชีวศึกษาไม่เน้นการฝึกปฏิบัติและสมรรถนะทางวิชาชีพและความเชื่อมโยงกับสถานประกอบการมากเกินไปจนทำให้ผู้สำเร็จการศึกษามีสมรรถนะไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ ขาดการจัดการหลักสูตรที่หลากหลายสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ รวมทั้งการเชื่อมโยงกับการทำงาน

จากสรุปผลการปฏิรูปการศึกษาที่ผ่านมา สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาติดตามและประเมินผลการปฏิรูปการศึกษาดังแต่ปี พ.ศ. 2542 จนถึง พ.ศ. 2552 พบปัญหาเกี่ยวกับการอาชีวศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ผู้สำเร็จอาชีวศึกษา มีความสามารถและสมรรถนะที่ยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้และขาดทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็น
2. ขาดแคลนครูผู้สอนโดยรวมในเชิงปริมาณและคุณภาพ
3. เด็กนักเรียนไม่นิยมเรียนอาชีวศึกษา
4. ผู้สำเร็จอาชีวศึกษากว่าร้อยละ 70 จะศึกษาต่อปริญญาตรีทำให้ขาดแคลนกำลังคนระดับกลางอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้นวิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีทีไอ) ซึ่งมีภารกิจในการผลิตผู้เรียนให้มีสมรรถนะทางวิชาชีพ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณในวิชาชีพ ตามความต้องการของสถานประกอบการ โดยครูผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ โครงการหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรและอื่นๆ ซึ่งครูผู้สอนต้องถ่ายทอดองค์ความรู้ต่อผู้เรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้

แบบต่างๆที่เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งวิทยาลัย ฯ จะต้องดำเนินการตามพันธกิจในการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา โดยเป็นการสะท้อนถึงศักยภาพของครูผู้สอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะตามสมรรถนะทางวิชาชีพ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านคุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณในวิชาชีพ เพื่อสนองต่อความต้องการของสถานประกอบการ ดังนั้นงานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ จึงจัดทำโครงการสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียนต่อคุณภาพการสอนของครูในวิทยาลัยเทคนิคภูเก็ต โดยการจัดทำการสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียนของวิทยาลัย ฯ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาของวิทยาลัย ฯ ให้มีความรู้ ทักษะตามมาตรฐานวิชาชีพ ตลอดจนคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านคุณธรรมจริยธรรม และจรรยาบรรณในวิชาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา ตามความต้องการของสถานประกอบการ ซึ่งเป็นการพัฒนาการศึกษาด้านอาชีวศึกษายั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคีต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์

1.2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคีต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลการบริหารจัดการถึงความพอใจในด้านต่าง ๆ ของสถานประกอบการที่มีต่อนักเรียนในระบบทวิภาคี

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 ประเมินความพึงพอใจจากนักเรียนระบบทวิภาคี ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 จำนวน 15 คน ที่มีต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์

1.3.2 วิเคราะห์ข้อมูลการบริหารจัดการด้านต่าง ๆ ของสถานประกอบการที่มีต่อนักเรียนในระบบทวิภาคี

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ระบบทวิภาคี วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ใต้หวัน (บีดีไอ) จำนวน 15 คน ประกอบไปด้วย

1). สาขางานผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ จำนวน 15 คน

1.4.2. สถานประกอบการ ในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์

1.4.3 ตัวชี้วัดในการประเมินระดับความพึงพอใจต่อสถานประกอบการ จะแบ่งออกเป็น 4 ด้าน

1.4.3.1 ด้านการจัดการ และสนับสนุน

1.4.3.2 ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ

1.4.3.3 ด้านการมอบหมายและนิเทศงานของ ผู้ควบคุมการฝึก

1.4.3.4 ความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ผลความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคีต่อสถานประกอบการ ในด้านการจัดการ และสนับสนุน ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ ด้านการมอบหมายและนิเทศงานของ ผู้ควบคุมการฝึก และความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย

1.5.2 ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคีต่อสถานประกอบการในกลุ่ม อุตสาหกรรมยานยนต์

1.5.3 ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลการบริหารจัดการด้านต่าง ๆ ของสถานประกอบการที่มีต่อ นักเรียนในระบบทวิภาคี

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 ระบบทวิภาคี หมายถึง ทวิภาคี” แปลว่า “สองฝ่าย” ซึ่งหมายถึง สถานประกอบการ และโรงเรียน เยาวชนที่เข้าร่วมฝึกอาชีพในโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีนั้นจะมี 2 สถานภาพใน บุคคลเดียวกัน คือ เป็นนักเรียนนักศึกษาในโรงเรียน และในขณะเดียวกันก็เป็นพนักงานฝึกอาชีพของ สถานประกอบการด้วยการจัดอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการจัดการศึกษาด้านอาชีพอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งการศึกษาในระบบนี้ผู้เรียนหรือผู้ฝึกหัด (Trainee) จะต้องเรียนรายวิชาสามัญ รายวิชาชีพพื้นฐาน โดยเรียนและฝึกปฏิบัติเบื้องต้น ที่สถานศึกษา สัปดาห์ละ 1-2 วัน ส่วนรายวิชาชีพสาขางาน จะเรียน และฝึกปฏิบัติจริงที่สถานประกอบการ 3-4 วัน ทั้งนี้อยู่ในข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาและสถาน ประกอบการ

1.6.2 อุตสาหกรรม หมายถึง เป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจในขั้นที่ 2 ที่มีความสำคัญต่อการ พัฒนาประเทศ เป็นอย่างยิ่ง เพราะอุตสาหกรรมเป็นการแปรรูปให้วัตถุดิบมีมูลค่าสูงขึ้น (Value Added) เพื่อ เป็นสินค้าสู่ตลาด

1.6.3 สถานประกอบการ หมายถึง สถานที่ซึ่งผู้ประกอบการใช้ประกอบกิจการเป็นประจำ และหมายรวมถึงสถานที่ซึ่งใช้เป็นที่พักหรือเก็บสินค้าเป็นประจำด้วย

บทที่ 2

ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทำวิจัยเกี่ยวกับการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคีต่อสถานประกอบการ ในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งสาระสำคัญ ดังนี้

- 2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับสถิติพื้นฐาน
- 2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจในงาน (Job Satisfaction)
- 2.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจในงาน (ทฤษฎี X และ ทฤษฎี Y ของ McGregor)
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 สถิติพื้นฐาน

สถิติ หมายถึง ตัวเลขที่แสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น สถิติที่แสดงปริมาณน้ำฝน สถิติอุบัติเหตุ สถิตินักเรียน จำนวนผู้ป่วยเป็นเอดส์ของจังหวัดสุโขทัย

สถิติ หมายถึง ศาสตร์ หรือหลักการและระเบียบวิธีทางสถิติที่ว่าด้วย

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล
2. การนำเสนอข้อมูล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล
4. การตีความหมายข้อมูล

2.1.1 ประเภทของข้อมูล

2.1.1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแหล่งที่มาโดยตรง เช่น การสัมภาษณ์ การวัด

การจดข้อมูลจากการทดลอง ฯลฯ ซึ่งทำได้ 2 วิธี คือ

2.1.1.1.1 การสำมะโน คือการเก็บรวบรวมข้อมูลจากทุกหน่วยของประชากรหรือเรื่องที่เรากำลังการศึกษา

2.1.1.1.2 การสำรวจจากข้อมูลตัวอย่าง เป็นการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เช่น การสำรวจความพึงพอใจในการทำงานของรัฐบาล การศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นของไทย ฯลฯ เราเพียงสุ่มตัวอย่างให้มากพอในการศึกษาเท่านั้นไม่ได้ให้คนไทยทั้งประเทศ เป็นคนตอบคำถาม
หมายเหตุ : การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ นิยมใช้แบบสัมภาษณ์ การสอบถาม การทดลอง การสังเกต จากแหล่งข้อมูลโดยตรง โดยไม่มีผู้ใดรวบรวมไว้ก่อน

2.1.1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ เป็นข้อมูล ที่ถูกรวบรวมไว้เรียบร้อยแล้วตามแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น รายงานการส่งออก รายงานจำนวนนักเรียนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุโขทัย รายงานอุบัติเหตุบนท้องถนนของปี 2553 เป็นต้น

2.1.2 ลักษณะของข้อมูล

ลักษณะของข้อมูลแบ่งเป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ

2.1.2.1 ข้อมูลเชิงปริมาณ เป็นข้อมูลที่ชี้แทนขนาดหรือปริมาณ ซึ่งสามารถออกมาเป็นตัวเลขได้เลย เช่น จำนวนนักเรียนระดับ ปวช.1 - ปวช. 3 มีจำนวน 950 คน ปริมาณการผลิตมันสำปะหลังของปี 2549 คะแนนสูงสุดของการสอบวิชาสถิติของนักศึกษาในระดับ ปวส.

2.1.2.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นข้อมูลที่ไม่สามารถวัดออกมาเป็นตัวเลขได้โดยตรง เช่น เพศ สถานภาพการสมรส วุฒิการศึกษา ความคิดเห็น เช่น ชอบมากที่สุด ชอบปานกลาง ไม่ชอบ เป็นต้น คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับ สถิติ

2.1.2.2.1 ประชากร (population) หมายถึง กลุ่มที่มีลักษณะที่เราสนใจหรือกลุ่มที่เราต้องการจะศึกษาหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เปรียบเหมือนเอกภพสัมพัทธ์ในเรื่องเซต

2.1.2.2.2 กลุ่มตัวอย่าง (sample) หมายถึง ส่วนหนึ่งของกลุ่มประชากรที่เราสนใจ ในกรณีที่กลุ่มประชากรที่จะศึกษานั้นเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ เกินความสามารถหรือความจำเป็นที่ต้องการ หรือเพื่อประหยัดในด้านงบประมาณและเวลา สามารถศึกษาข้อมูลเพียงบางส่วนของกลุ่มประชากรได้

2.1.2.2.3 ค่าพารามิเตอร์ หมายถึง ค่าต่างๆที่คำนวณมาจากกลุ่มประชากร จะถือเป็นค่าคงตัว กล่าวคือ คำนวณกี่ครั้งก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

2.1.2.2.4 ค่าสถิติ หมายถึง ค่าต่างๆที่คำนวณมาจากกลุ่มตัวอย่าง จะเป็นค่าที่เปลี่ยนแปลงได้ตามกลุ่มตัวอย่างที่เลือกสุ่มมา จึงถือว่าเป็นค่าตัวแปรสุ่ม

2.1.2.2.5 ตัวแปร ในทางสถิติ หมายถึง ลักษณะบางอย่างที่เราสนใจ ค่าของตัวแปร อาจอยู่ในรูปข้อความ หรือตัวเลขก็ได้

2.1.2.2.6 ค่าที่เป็นไปได้ หมายถึง ค่าของตัวแปรที่อาจเกิดขึ้นได้จริง

2.1.2.2.7 ค่าจากการสังเกต หมายถึง ค่าที่เก็บรวบรวมได้มาจริงๆ

2.1.3 ประเภทของสถิติ

นักคณิตศาสตร์ได้แบ่งสถิติในฐานะที่เป็นศาสตร์ออกเป็นสาขาใหญ่ ๆ 2 สาขาด้วยกัน คือ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และการอนุมานเชิงสถิติ หรือ สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ซึ่งแต่ละสาขามีรายละเอียดดังนี้

2.1.3.1 สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) หมายถึง การบรรยายลักษณะของ ข้อมูล (Data) ที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมจากประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างที่สนใจ ซึ่งอาจจะแสดงในรูป ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน ฐานนิยม ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความแปรปรวน เป็นต้น

2.1.3.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) หมายถึง สถิติที่ว่าด้วยการวิเคราะห์ ข้อมูลที่รวบรวมมาจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่ออธิบายสรุปลักษณะบางประการของประชากร โดยมีการนำ ทฤษฎีความน่าจะเป็นมาประยุกต์ใช้ สถิติสาขานี้ ได้แก่ การประมาณค่าทางสถิติ การทดสอบสมมุติฐาน ทางสถิติ การวิเคราะห์การถดถอยและสหสัมพันธ์ เป็นต้น

2.1.4 ประโยชน์ของสถิติ

ประโยชน์ของสถิติมิใช่เพียงแต่ใช้เป็นเครื่องมือในการช่วยตัดสินใจ และกำหนด นโยบายต่างๆ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น เมื่อพิจารณาอีกด้านหนึ่งจะเห็นว่า สถิติเป็นเครื่องมือที่ทรงคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่งในการประเมินผลงานโครงการ ต่าง ๆ ที่จัดทำไปแล้วว่าได้ผลตามเป้าหมายที่วางไว้เพียงไร สมควรที่จะต้องปรับปรุงหรือแก้ไขโครงการนั้น ๆ หรือไม่อย่างไรอีกด้วยเนื่องจาก สถิติมีขอบข่ายกว้างขวาง ได้รับการนำไปใช้ประโยชน์แทบทุกแขนงวิชาการ ดังนั้นนักบริหารนักวิชาการ หรือแม้แต่สามัญชนทั่วไป จึงควรมีความรู้ทางสถิติพอสมควร หรือตามความจำเป็น กล่าวคือ อย่าง น้อยก็สามารถอ่านข้อมูลจากตาราง จดหมายภูมิ หรือจากแผนภาพต่าง ๆ ให้เข้าใจได้ถูกต้อง ประโยชน์ ของสถิติสรุปได้ คือ

1. ด้านการวางแผนเพื่อพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ
2. ด้านธุรกิจ
3. ด้านการเกษตรกรรม
4. สถิติเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งสำหรับการวิจัย ทั้งนี้เพราะ

4.1. ข้อมูลที่รวบรวมมาจากการวิจัยมีตัวเลขจำนวนมาก การนำสถิติมาจัดตัวเลข เหล่านั้นให้เป็นระเบียบ จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถูกต้องตรงความเป็นจริงในเวลาอันรวดเร็ว

4.2. การทำงานวิจัยเป็นการศึกษาเพื่อแก้ปัญหาข้อสงสัยด้วยกระบวนการวิทยาศาสตร์ ข้อมูลที่รวบรวมมาได้ เมื่อนำมาผ่านกระบวนการทางสถิติก็จะทำให้ นักวิจัยมีข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ ประกอบการตัดสินใจ

2.1.5 การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (measures of central tendency)

การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางเป็นระเบียบวิธีทางสถิติในการหาค่า เพียงค่าเดียวที่จะ ใช้เป็นตัวแทนของข้อมูลทั้งชุด ค่าที่หาได้นี้จะทำให้สามารถทราบถึงลักษณะของข้อมูลทั้งหมดที่เก็บ รวบรวมมาได้ ค่าที่หาได้นี้จะเป็นค่ากลาง ๆ เรียกว่า ค่ากลาง

ประเภทของการวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน ที่นิยมกันมาก ได้แก่

1. มัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean)
2. มัธยฐาน (Median)
3. ฐานนิยม (Mode)

2.1.6 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean)

หมายถึง การหารผลรวมของข้อมูลทั้งหมดด้วยจำนวนข้อมูลทั้งหมด การหาค่าเฉลี่ยเลขคณิตสามารถทำได้ 2 วิธี

1. ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูลที่ไม่ได้แจกแจงความถี่

สามารถคำนวณได้จากสูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$

เมื่อ $\bar{X}$ คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum X$ คือ ผลบวกของข้อมูลทุกค่า

n คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูลที่ได้แจกแจงความถี่

สามารถคำนวณได้จากสูตร $\bar{X} = \frac{\sum fX}{n}$

เมื่อ $\bar{X}$ คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

f คือ ความถี่ของข้อมูล

X คือ ค่าของข้อมูลในกรณีการแจกแจงความถี่ไม่เป็นอันตรภาคชั้น)

หรือ จุดกึ่งกลางของอันตรภาคชั้น(ในกรณีการแจกแจงความถี่เป็น

อันตรภาคชั้น) หาได้

จาก $\frac{\text{ค่าสูงสุดของอันตรภาคชั้น} + \text{ค่าต่ำสุดของอันตรภาคชั้น}}{2}$

n คือ ผลรวมความถี่ทั้งหมด หรือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.1.7 มัธยฐาน (Median)

มัธยฐาน หมายถึง ค่ากึ่งกลางของข้อมูลชุดนั้น หรือค่าที่อยู่ในตำแหน่งกึ่งกลางของข้อมูลชุดนั้น เมื่อได้จัดเรียงค่าของข้อมูลจากน้อยที่สุด ไปหามากที่สุดหรือจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ค่ากึ่งกลางจะเป็นตัวแทนที่แสดงว่ามีข้อมูลที่มากกว่าและน้อยกว่านี้อยู่ 50 %

การหาค่ามัธยฐาน สามารถหาได้ 2 วิธี

1. การหามัธยฐานของข้อมูลที่ไม่แจกแจงความถี่ ซึ่งมีวิธีหาได้ดังนี้

1.1 เรียงข้อมูลจากน้อยไปมาก หรือจากมากไปน้อย

1.2 หาดำแหน่งของมัธยฐาน จาก $\frac{n+1}{2}$

เมื่อ n = จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. การหามัธยฐานของข้อมูลที่แจกแจงความถี่

คำนวณได้จากสูตร
$$Mdn = L + i \left[\frac{\frac{n}{2} - \sum f_l}{f_m} \right]$$

เมื่อ Mdn = มัธยฐาน (Median)

L = ขีดจำกัดล่างที่แท้จริงของชั้นที่มีมัธยฐานอยู่

i = ความกว้างของอันตรภาคชั้น

$\sum f_l$ = ความถี่สะสมชั้นที่อยู่ก่อนชั้นที่มีมัธยฐานไปหาคะแนนน้อย

f_m = ความถี่ของคะแนนในชั้นที่มีมัธยฐาน

$\frac{n}{2}$ = ตำแหน่งมัธยฐาน

2.1.8 ฐานนิยม (Mode)

ฐานนิยมหมายถึง ค่าของคะแนนที่ซ้ำกันมากที่สุดหรือ ค่าคะแนนที่มีความถี่สูงที่สุดในข้อมูลชุดนั้น การหาค่าฐานนิยม สามารถหาได้ 2 วิธี

1. ฐานนิยมของข้อมูลที่ไม่แจกแจงความถี่

พิจารณาค่าของข้อมูลที่ซ้ำกันมากที่สุด คือฐานนิยม

2. ฐานนิยมของข้อมูลที่แจกแจงความถี่

$$Mo = L + i \left[\frac{\Delta 1}{\Delta 1 + \Delta 2} \right]$$

คำนวณได้จากสูตร

เมื่อ M_o = ฐานนิยม (Mode)

L = ชีตจำกัดล่างของคะแนนในชั้นที่มีความถี่สูงสุด

i = ความกว้างอันตรภาคชั้น

$\Delta 1$ = ผลต่างของความถี่มากที่สุดกับความถี่ของชั้นก่อนหน้า

$\Delta 2$ = ผลต่างของความถี่มากที่สุดกับความถี่ของชั้นที่ถัดไปทางคะแนนมาก

2.1.8 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D., S, s)

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นค่าวัดการกระจายที่สำคัญทางสถิติ เพราะเป็นค่าที่ใช้บอกถึงการกระจายของข้อมูลได้ดีกว่าค่าพิสัย และค่าส่วนเบี่ยงเบนเฉลี่ย การหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสามารถทำได้ 2 วิธี

1.1.8.1 การหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในกรณีข้อมูลไม่ได้มีการแจกแจงความถี่สามารถหาได้จากสูตร

$$\text{สูตรที่ 1} \quad S.D. = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{n - 1}}$$

$$\text{หรือ สูตรที่ 2} \quad S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n - 1)}}$$

เมื่อ S.D. คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\frac{\sum X}{n}$ คือ ข้อมูล (ตัวที่ 1, 2, 3, ..., n)

$\bar{X}$ คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

n คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

หมายเหตุ : ในกรณีที่ เป็นทศนิยมทำให้เกิดความยุ่งยากในการคำนวณ จึงควรเลือกใช้สูตรที่ 2

1.1.8.2 การหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในกรณีข้อมูลมีการแจกแจงความถี่สามารถหาได้จากสูตร

$$1. \quad S.D. = \sqrt{\frac{\sum f(X - \bar{X})^2}{n - 1}}$$

หรือ 2.
$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum fx^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

f คือ ความถี่

$\frac{\sum X}{n}$ คือ จุดกึ่งกลางชั้น

n คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

คือ จำนวนข้อมูล

2.1.9 ค่ามาตรฐานหรือคะแนนมาตรฐาน (Standard Scores)

ค่ามาตรฐานเป็นค่าที่บอกให้ทราบความแตกต่างระหว่างค่าของข้อมูลนั้นกับค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูลชุดนั้นเป็นกี่เท่า ของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สูตร
$$Z_i = \frac{X_i - \bar{X}}{S.D.}$$

เมื่อ Z_i คือ คะแนนมาตรฐาน

$\frac{X_i}{\bar{X}}$ คือ คะแนนดิบของข้อมูลที่มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตที่จะแปลเป็นคะแนนมาตรฐาน

คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

S.D. คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ในการเปรียบเทียบค่าคะแนนของข้อมูลที่มาจากข้อมูลต่างชุดกัน ว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งบางครั้งไม่สามารถเปรียบเทียบได้โดยตรง เพราะค่าเฉลี่ยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลมักจะแตกต่างกัน ในการเปรียบเทียบให้มีความถูกต้องจึงมีความจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนคะแนนของข้อมูลทั้งสองชุดให้เป็นค่ามาตรฐาน (ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากันเสียก่อน) จึงจะเปรียบเทียบข้อมูล 2 ชุดนี้ได้ ในการเปลี่ยนค่าของข้อมูลของตัวแปรหรือข้อมูลแต่ละตัวให้เป็นค่ามาตรฐานที่ นิยมใช้คือเปลี่ยนให้มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 0 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1

ข้อสังเกต

1. คะแนนมาตรฐานเป็นตัวเลขไม่มีหน่วย
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนมาตรฐานทั้งหมดของชุดข้อมูล จะมีค่าเท่ากับ 1
3. คะแนนมาตรฐานของข้อมูลใดๆ จะเป็นบวก หรือลบก็ได้ขึ้นอยู่กับค่าของข้อมูลนั้น ๆ กับมัธยฐานของข้อมูลชุดนั้นว่าค่าใดมีค่ามากกว่ากัน
4. คะแนนมาตรฐานโดยทั่วไปจะมีค่า - 3 ถึง +3 แต่อาจจะมีบางข้อมูลที่มีคะแนนมาตรฐานสูง

หรือต่ำกว่านี้เล็กน้อย

5. เมื่อแปลงข้อมูลทุกๆ ค่าในข้อมูลชุดใดชุดหนึ่งให้เป็นคะแนนมาตรฐานแล้วหาค่ามาตรฐานเหล่านั้นมา คำนวณหาค่ามัธยฐานเลขคณิตจะได้เท่ากับ 0 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจะได้เท่ากับ 1 (คะแนนมาตรฐานจะมีมัธยฐานเลขคณิตเท่ากับ 0 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1)

6. จะได้ $Z > 0$ และ จะได้ $Z < 0$

2.2 แนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับความพึงพอใจ

คณิต ดวงหัตถี (2537) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจของบุคคลที่มีต่อการทำงานและองค์ประกอบหรือสิ่งจูงใจอื่น ๆ ถ้างานที่ทำหรือองค์ประกอบเหล่านั้นตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ บุคคลนั้นจะเกิดความพึงพอใจในงานขึ้นจะอุทิศเวลา แรงกาย แรงใจ รวมทั้งสติปัญญาให้แก่งานของตนให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องมือกระตุ้นให้บุคคลเกิดความพึงพอใจจากการศึกษา ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (Material Inducement) ได้แก่ เงิน สิ่งของหรือสถานะทางกายภาพที่ให้แก่ผู้ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ
2. สภาพทางกายภาพที่พึงปรารถนา (Desirable Physical Condition) คือ สิ่งแวดล้อมในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งอันก่อให้เกิดความสุขทางกาย
3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ (Ideal Benefaction) หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่สนองความต้องการของบุคคล
4. ผลประโยชน์ทางสังคม (Association Attractiveness) คือ ความสัมพันธ์อันดีกับผู้ร่วมกิจกรรม อันจะทำให้เกิดความผูกพัน ความพึงพอใจและสภาพการเป็นอยู่ร่วมกัน เป็นความพึงพอใจของบุคคลในด้านสังคมหรือความมั่นคงในสังคม ซึ่งจะทำให้รู้สึกมีหลักประกันและมีความมั่นคงในการประกอบกิจกรรม

แนวคิดความพึงพอใจที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม เกี่ยวกับจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ นอกจากนี้ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกด้านบวกของบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากความคาดหวัง หรือเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลได้ ซึ่งความพึงพอใจที่เกิดขึ้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามค่านิยมและประสบการณ์ของตัวบุคคล

ความพึงพอใจ (Gratification) ตามความหมายของพจนานุกรมทางด้านพฤติกรรมได้ให้ความจำกัดความไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกที่ดีมีความสุข เมื่อคนเราได้รับผลสำเร็จ ตามความมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Need) หรือแรงจูงใจ (Motivation) ความพึงพอใจหมายถึง พอใจชอบใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542, หน้า 775)

กิตติพงษ์ แสงสุระ (2541) กล่าวว่า “ความพึงพอใจ” คือ เป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นได้ทั้งทางบวกและทางลบ ถ้าเมื่อใดที่สิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุ

จุดมุ่งหมายได้ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางบวก เป็นความรู้สึกพึงพอใจและก็จะสร้างความสุขให้แก่บุคคลนั้น ๆ ได้ แต่ในทางตรงข้าม ถ้าสิ่งใดสร้างความรู้สึกผิดหวังไม่บรรลุจุดมุ่งหมาย ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบ เป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจและไม่เป็นการสร้างความสุขแก่บุคคลนั้น

วิรุฬ พรรณเทวี (2542, หน้า 111) เกี่ยวกับความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไรถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนตั้งใจไว้มากหรือน้อย

บงอร ผงผ่าน (2538, หน้า 29 อ้างถึงใน สุรินทร์ หยกสวรรค์, 2548, หน้า 6) ได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อเรื่องหนึ่งเรื่องใดในเชิงประเมินค่า ซึ่งจะเห็นว่าแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจนี้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับทัศนคติอย่างแยกไม่ออก ความพึงพอใจเป็นปฏิกิริยาต่อความรู้สึกต่อสิ่งเร้าหรือกระตุ้นที่แสดงออกมากในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้ายของกระบวนการประเมิน โดยบ่งบอกถึงทิศทางของผลการประเมินว่าเป็นไปในทิศทางบวกหรือทิศทางลบ หรือไม่มีปฏิกิริยา คือ เฉย ๆ ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นนั้นก็ได้

Shelly (1995, อ้างถึงใน กิตติพงษ์ แสงสุระ, 2541) ได้ศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึก 2 แบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกทางบวกและความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือเป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับสามารถทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อนและมีความสุขนี้จะมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกทางบวก ความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวก และความสุข มีความสัมพันธ์กันอย่างสลับซับซ้อนและระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้งสามนี้เรียกว่า ระบบความพึงพอใจ โดยความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อระบบความพึงพอใจ มีความรู้สึกทางบวกมากกว่าทางลบสิ่งที่จะทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจของมนุษย์มักจะได้แก่ ทรัพยากร (Resources) หรือสิ่งเร้าการวิเคราะห์ระบบ ความพึงพอใจก็คือ การศึกษาว่า ทรัพยากรหรือสิ่งเร้าแบบใดเป็นสิ่งที่ต้องการจะทำให้เกิดความสุขและความสุขแก่มนุษย์ ความพอใจจะเกิดได้มากที่สุดเมื่อมีทรัพยากรทุกอย่างที่เป็นที่ต้องการครบถ้วน ความหมายของความพึงพอใจในงาน ความพึงพอใจในงานจะเกี่ยวข้องกับการคิดเห็นที่คนงานมีต่องานและต่อนายจ้างเป็นอารมณ์พึงพอใจ ความสบายใจที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์การทำงานของคนงาน ความพึงพอใจและความสบายใจมีผลมาจากงานนั้นได้ทำให้ความต้องการทางด้านร่างกาย และด้านจิตใจได้รับการตอบสนอง ความแตกต่างระหว่างงานที่นายจ้างเสนอให้กับความคาดหวังของลูกจ้างจะนำไปสู่ความพึงพอใจและไม่พึงพอใจได้ จากการค้นคว้าด้านเอกสารพบว่ามีการวิจัยหลายท่านได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับความพึงพอใจในงาน ดังนี้

Beers, (1994 อ้างถึงใน นงลักษณ์ บุญไทย, 2539) กล่าวว่า ความพึงพอใจในงาน (Job Satisfaction) เป็นเรื่องของบุคคล เป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลในการทำงานที่มีต่องานที่เขาทำอยู่ ไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบ การได้รับความไว้วางใจ ความสัมพันธ์ที่ดีทั้งกับผู้บังคับบัญชา ระดับสูงกว่าและผู้ใต้บังคับบัญชา ตลอดจนเพื่อนร่วมงาน สภาพแวดล้อมในที่ทำงาน ความคาดหวังและความก้าวหน้าในงาน สอดคล้องกับแนวคิดของ คูเปอร์ (Cooper, 1958) กล่าวว่า “ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน” หมายถึง การได้ทำงานที่สนใจ มีอุปกรณ์ที่ดีในการปฏิบัติงาน การได้รับค่าจ้างเงินเดือนที่ยุติธรรม มีโอกาสเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน รวมทั้งชั่วโมงในการปฏิบัติงานที่เหมาะสม สถานที่ทำงานที่เหมาะสม ได้รับความสะดวกในการไปและกลับที่พัก ได้ทำงานกับผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานที่พอใจ”

มอร์ซ(Morse, 1938) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจในงานเชิงจิตวิทยาว่า หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความตึงเครียดของพนักงานให้น้อยลง ถ้ามีความเครียดมาก จะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ ในงาน ความตึงเครียดนี้เป็นผลมาจากความต้องการของมนุษย์ หากมนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการจะทำให้เกิดความเครียดน้อยลง อันเป็นผลให้เกิดความพึงพอใจในงาน

สมิธ (Smith, 1965) กล่าวว่า “ ความพึงพอใจในงานคือ ระดับความพึงพอใจในงานของพนักงานที่มีต่องานของตนโดยการพิจารณาว่า งานนั้นตอบสนองความต้องการของเขามากน้อยเพียงใด และความพึงพอใจในงานนั้นยังเป็นผู้รู้สึกของพนักงานที่มีต่องานและสภาพแวดล้อม ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ”

Vroom (อ้างถึงใน อารี เพชรผุด, 2537) ได้กล่าวว่าบุคคลจะพึงพอใจในงาน ถ้างานนั้นใช้เป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่ความพึงพอใจ และเขาจะถูกกระตุ้น หรือถูกจูงใจให้ทำงานได้ส่วนรางวัลจะทำให้คนพอใจ แต่จะกระตุ้นให้คนทำงานหรือไม่ขึ้นอยู่กับความแน่นอนของรางวัล

เดซี (Deci, 1972) ได้เสนอแนะไว้ว่า เมื่อบุคคลมีความต้องการเขาก็จะต้องตั้งเป้าหมายที่เขาเชื่อว่าจะทำให้เขาเกิดความพึงพอใจในความต้องการของเขา ดังนั้นคนแสดงพฤติกรรมก็เพราะต้องการให้เป้าหมายสำเร็จ เป้าหมายอาจเป็นระยะสั้น เช่น ต้องการไปร้านอาหารเมื่อเขารู้สึกหิว เป้าหมายอาจเป็นระยะยาวก็ได้ เช่น ต้องการเป็นผู้จัดการบริษัท ซึ่งขณะนี้ยังเป็นเพียงหัวหน้าแผนก เป็นต้น เป้าหมายระยะยาวจะมีผลต่อพฤติกรรมปัจจุบัน คือบุคคลจะตั้งเป้าหมายระยะสั้นขึ้นทันทีที่จะนำไปสู่เป้าหมายระยะยาว ดังนั้นเป้าหมายไม่ว่าระยะสั้นหรือระยะยาวก็จะมีผลต่อพฤติกรรม ดังนี้
ความต้องการ → ตั้งเป้าหมาย → แสดงพฤติกรรม ได้รับรางวัลและความพึงพอใจ

เสถียร เหลืองอร่าม (2519, หน้า 44) กล่าวว่า ความพึงพอใจของบุคลากรเป็นสิ่งสำคัญในการบริหาร เพราะจะช่วยก่อให้เกิดผลประโยชน์เกื้อกูลต่องานและองค์กร ดังนี้

1. ทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร
2. สร้างความจงรักภักดี มีสัจย์ต่อหมู่คณะและองค์กร
3. เกื้อหนุนให้ระเบียบข้อบังคับเกิดผล ในด้านการควบคุมความประพฤติของพนักงาน

เจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติอยู่ในกรอบแห่งระเบียบวินัยและมีศีลธรรมอันดีงาม

4. สร้างสามัคคีธรรมในหมู่และก่อให้เกิดพลังร่วม (Group Effort) ในหมู่คณะทำให้เกิดพลังสามัคคีสามารถจะฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหลายขององค์กรได้

5. เสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างบุคคลในองค์กรกับนโยบาย และวัตถุประสงค์ขององค์กร

6. เกื้อหนุนและจูงใจให้สมาชิกของหมู่คณะหรือองค์กร เกิดความคิดสร้างสรรค์ในกิจการต่าง ๆ ขององค์กร

7. ทำให้เกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาในองค์กรที่ตนปฏิบัติงานอยู่

ตระกูล สุวรรณดี (2538) ได้ศึกษาทัศนะของนักวิชาการแล้ว ประมวลความสำคัญของความพึงพอใจในการปฏิบัติงานโดยสรุปไว้ดังนี้

1. ความพึงพอใจก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงานเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรหรือหน่วยงาน

2. ความพึงพอใจเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติงานมีความเข้าใจอันดีต่อกันและต่อองค์กรหรือหน่วยงาน

3. ความพึงพอใจเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติงานมีความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อ องค์กรหรือหน่วยงาน

4. ความพึงพอใจก่อให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะและมีการรวมพลัง เพื่อกำจัดปัญหาในองค์กรร่วมกัน

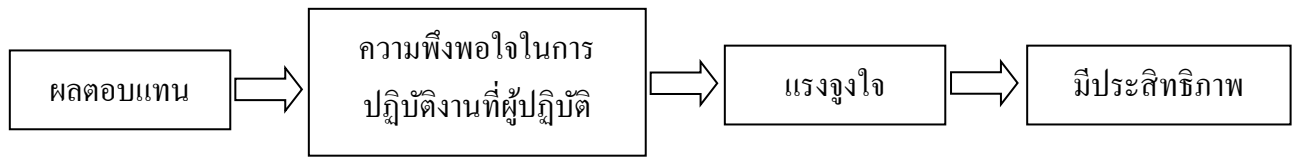
5. ความพึงพอใจช่วยเกื้อหนุนให้กฎเกณฑ์ระเบียบ และข้อบังคับ สามารถใช้บังคับควบคุมความประพฤติของผู้ปฏิบัติงานให้อยู่ในระเบียบวินัยอันดี

6. ความพึงพอใจก่อให้เกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาในองค์กรที่ร่วมมือกันปฏิบัติงาน

7. ความพึงพอใจช่วยเกื้อหนุนให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความคิดสร้างสรรค์ในกิจการต่าง ๆ

แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับความพึงพอใจในงาน ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตาม ความพึงพอใจในงานมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุดกับการปฏิบัติงาน เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติและ ค่านิยมของบุคคล ดังนั้นการทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในงานจนบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร จึงเป็นที่ปรารถนาของผู้บริหารทุกระดับ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในงานได้มีแนวคิดพื้นฐานที่แตกต่างกัน 2 ลักษณะ คือ

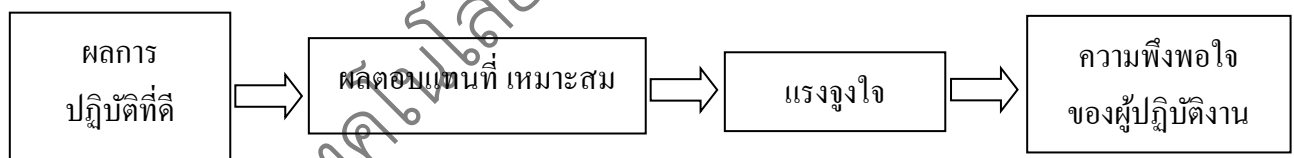
1. ความพึงพอใจนำไปสู่ผลการปฏิบัติงาน เป็นแนวคิดในสมัยเดิมที่ได้จากการศึกษาทางด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยเฉพาะการศึกษาทดลองที่โรงงาน Hawthorne ในปี ค.ศ. 1920 ในเรื่องของแสงสว่างและสภาพแวดล้อมที่ใช้ในการทำงาน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการเพิ่มของผลผลิตเป็นผลสืบเนื่องมาจากความพอใจในการปฏิบัติงานของคนงาน ซึ่ง เดวิส (Davis, 1981, p. 24) ได้กล่าวถึงแนวคิดนี้ว่า “ การสนองตอบความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ไม่ได้รับการสนองตอบ ” ทัศนะตามแนวคิดดังกล่าว สามารถแสดงได้ด้วยแผนภาพ (สมัยศ นาวิการ, 2521) ดังนี้

รูปที่ 2.1 แสดงความพึงพอใจ นำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้บริหารที่มุ่งจะเพิ่มผลผลิตด้วยการปรับปรุงประสิทธิภาพในการทำงานให้สูงขึ้น ก็พยายามจัดหาสภาพแวดล้อมในการทำงานและปัจจัยต่าง ๆ เช่น เงินเดือนและสวัสดิการ หรือความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน ที่สามารถจะตอบสนองความพึงพอใจของผู้ปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงานที่ดีจนบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

2. ผลการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ โลว์เลอร์ และพอร์เตอร์ (Lawler & Porter, 1967) ได้พัฒนารูปแบบจำลองเพื่อศึกษาเกี่ยวกับสภาพความพึงพอใจในการปฏิบัติงานโดยตั้งสมมติฐานว่า “ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนเหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ” ดังแผนภาพต่อไปนี้

รูปที่ 2.2 แสดงผลการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ

จากแผนภาพชี้ให้เห็นว่าผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ นั่นคือความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่าง ผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน หากผลตอบแทนจริงมากกว่าผลตอบแทนที่รับรู้แล้ว ความพึงพอใจย่อมจะเกิดขึ้น (สมยศ นาวิการ, 2521) อนึ่งผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลในด้านความรู้สึกของ ผู้ปฏิบัติงานที่เกิดแก่ตัวผู้ปฏิบัติงานเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จทำให้เกิดความภาคภูมิใจความมั่นใจ ตลอดจน

ได้รับการยอมรับยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดทำให้มากกว่าที่ตนเองจะให้แก่ตัวเอง เช่น การให้เลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้นหรือให้รางวัลโบนัสพิเศษ (เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ, 2529)

การวัดความพึงพอใจ สำหรับความพึงพอใจจะเกิดขึ้นหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาถึงลักษณะขององค์ประกอบกับความรู้สึของผู้รับในมิติต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล ดังนั้น การวัดความพึงพอใจอาจจะกระทำได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้ (สาโรช ไสยสมบัติ, 2534, หน้า 39)

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีการที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายอีกวิธีหนึ่ง โดยการร้องขอหรือขอความร่วมมือจากกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด และแสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบไว้ให้เลือกตอบหรือเป็นคำตอบอิสระ โดยคำถามที่ถามอาจจะถามถึงความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ที่หน่วยงานกำลังดำเนินการอยู่

2. การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ทราบถึงระดับของความพึงพอใจของกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด ซึ่งเป็นวิธีการที่ต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะช่วยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบคำถามให้ตรงกับข้อเท็จจริง การวัดความพึงพอใจโดยวิธีการสัมภาษณ์นับว่าเป็นวิธีที่ประหยัดและมีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง

3. การสังเกต เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัดได้โดยวิธีการสังเกตกระทำทาง การพูด สีหน้า เป็นต้น การวัดความพึงพอใจโดยวิธีนี้ผู้วัดจะต้องกระทำอย่างจริงจังและมีแบบแผนที่แน่นอน จึงจะสามารถประเมินถึงระดับความพึงพอใจของกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้อง จากแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับความพึงพอใจในงานทั้งสองรูปแบบดังกล่าวข้างต้น สามารถที่จะสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในงานและผลการปฏิบัติงานจะมีความสัมพันธ์ต่อกันในทางบวกทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่างานที่ปฏิบัตินั้น ทำให้บุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสุขของชีวิตอย่างน้อยเพียงใด นั่นคือสิ่งที่ผู้บริหารจะต้องคำนึงถึงและจัดให้มีขึ้น ก็คือองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจจากความหมายของความพึงพอใจในการปฏิบัติงานดังกล่าว พอสรุปได้ว่าความพึงพอใจในงานหมายถึงความรู้สึกหรือทัศนคติในเชิงบวกของบุคคลที่มีต่องานและองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับร่างกายทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะปฏิบัติงานต่าง ๆ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ขององค์กร ดังนั้นผู้บริหารควรตรวจสอบและทราบถึงความพึงพอใจของพนักงาน

2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจในงาน (ทฤษฎี X และ ทฤษฎี Y ของ McGregor)

Douglas McGregor (อ้างถึงใน สุชาติ อยู่สุข, 2547) ได้ศึกษาถึงวิธีการที่ผู้บริหารมองตัวเองสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แนวคิดนี้ต้องการความคิดในการรับรู้ธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งมีข้อสมมติฐาน 2 ประการเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลดังนี้

1. ข้อสมมติฐานเกี่ยวกับทฤษฎี X (Theory X Assumptions) ข้อสมมติฐานแบบดั้งเดิมเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลของ McGregor เกี่ยวกับทฤษฎี X คือโดยทั่วไปมนุษย์ไม่ชอบการบังคับ

และควบคุม

2. ข้อสมมุติฐานเกี่ยวกับทฤษฎี Y (Theory Y Assumptions) ข้อสมมุติฐานเกี่ยวกับทฤษฎี Y ของ McGregor คือมนุษย์ใช้ความพยายามทางกายภาพและความพยายามทางด้านจิตใจในการทำงานตามธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นการเล่นหรือการพักผ่อน ซึ่งการควบคุมภายนอกและอุปสรรคของการลงโทษ ไม่ใช่วิธีการเดียวในการใช้ความพยายามให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรบุคคลจึงใช้การควบคุมตนเองเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยระดับของการให้บรรลุวัตถุประสงค์ขึ้นอยู่กับขนาดของรางวัลที่สัมพันธ์กับความสำเร็จ นอกจากนี้มนุษย์โดยเฉลี่ยเรียนรู้ภายใต้สภาพที่เหมาะสมไม่เพียงแต่การยอมรับความรับผิดชอบ แต่ยังมีแสวงหาด้วย จากข้อสมมุติฐาน 2 ประการที่แตกต่างกัน ทฤษฎี X เป็นการมองโลกในแง่ร้าย ไม่ยืดหยุ่นการควบคุมจึงเป็นสิ่งสำคัญ ที่ผู้บังคับบัญชาใช้ควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชา ในทางตรงกันข้ามทฤษฎี Y เป็นการมองโลกในแง่ดียืดหยุ่นได้และเป็นกลไกที่มุ่งการควบคุมตนเองร่วมกับความต้องการส่วนตัว และความต้องการขององค์กร อย่างไรก็ตามยังเป็นที่น่าสงสัยว่า แต่ละข้อสมมุติฐานจะมีผลกระทบต่อผู้บริหารที่จะแก้ปัญหาในหน้าที่และกิจกรรมในการจัดการหรือไม่

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 นายวิฑูร กิจเครือ, นายชลิตร์ มณีสุวรรณ, นางสาวชนิดา พลอยสุกใส “ความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี”

ปีการศึกษา 2552

จากการวิจัยมี วัตถุประสงค์ 3 ข้อคือ 1. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของสถานประกอบการที่เป็นหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และเอกชน ที่มีต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ในองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ ด้านความรู้วิชาการและวิชาชีพ ด้านทักษะวิชาชีพ ด้านความรับผิดชอบ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านวินัยในตนเอง 2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) 3. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของสถานประกอบการที่เป็นหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และเอกชน ที่มีต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ตามองค์ประกอบทั้ง 5 ด้าน ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่สถานประกอบการที่รับ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรีเข้าฝึกงานและตอบแบบสอบถามจำนวน 205 แห่ง กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเป็น เจ้าของกิจการหรือผู้จัดการหรือหัวหน้างาน ส่วนราชการ หัวหน้าฝ่ายบุคคล หัวหน้าหรือ ผู้ควบคุมและดูแลการปฏิบัติงานของนักศึกษาฝึกงาน จำนวน 235 คน สถิติที่ใช้ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบค่าความแตกต่าง ใช้การทดสอบ ค่าที (t-test) และใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน (F -test)

สรุปผลการวิจัยพบว่า

1. พบว่าสถานประกอบการมีความพึงพอใจต่อนักศึกษาฝึกงานของวิทยาลัยเทคนิค สุพรรณบุรี โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยหน่วยงานของรัฐบาลมีความพึงพอใจต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิค สุพรรณบุรี ด้านมนุษยสัมพันธ์เป็นลำดับแรก รองลงมาได้แก่ ด้านความมีวินัยในตนเอง ด้านความรับผิดชอบ ด้านทักษะ และด้านความรู้ ตามลำดับ หน่วยงานของรัฐวิสาหกิจ มีความพึงพอใจต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ด้านความมีวินัยในตนเองเป็นลำดับแรก รองลงมาได้แก่ด้านความรับผิดชอบ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านมนุษยสัมพันธ์ตามลำดับ หน่วยงานของเอกชน มีความพึงพอใจต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี ด้านมนุษยสัมพันธ์เป็นลำดับแรก รองลงมาได้แก่ด้านความมีวินัยในตนเอง ด้านความรับผิดชอบ ด้านทักษะ และ ด้านความรู้ ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความพึงพอใจที่มีต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรีจำแนกตามระดับชั้น พบว่าสถานประกอบการมีความพึงพอใจต่อนักศึกษาฝึกงานในระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยสถานประกอบการมีความพึงพอใจต่อนักศึกษาฝึกงานในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มากกว่านักศึกษาฝึกงานในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของสถานประกอบการที่เป็นหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจ และเอกชน ที่มีต่อนักศึกษาฝึกงาน พบว่า ความพึงพอใจของสถานประกอบการที่เป็นหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และเอกชนที่มีต่อนักศึกษาฝึกงานวิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี โดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.4.2 สันต์สินี กันโสภาส, พิกุลแก้ว คลื่นสุวรรณ, รุ่งเพชร มาน้อย “การศึกษาความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการฝึกงานของนักศึกษา วิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปีการศึกษา 2555” นักวิชาการศึกษา วิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล

จากการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความพึงพอใจโดยรวมของสถานประกอบการ และจำแนกตามประเภทของหน่วยงานระหว่าง เอกชน รัฐบาล และรัฐวิสาหกิจ ที่มีต่อการฝึกงานของนักศึกษาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา ในองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ ด้านความรู้ทางวิชาการ ด้านทักษะทางวิชาชีพ ด้านความรับผิดชอบ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านวินัยและเจตคติในตนเอง โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลสถานประกอบการที่รับ

นักศึกษาเข้าฝึกงาน ในภาคการศึกษาที่ 2/2555 จำนวน 45 หน่วยงาน โดยได้รับแบบสอบถามกลับคืนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100

สรุปผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการที่เป็นหน่วยงานเอกชน รัฐบาล และรัฐวิสาหกิจ มีความพึงพอใจต่อการฝึกงานของนักศึกษาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา ตามองค์ประกอบทั้ง 5 ด้าน ในภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด โดยเฉพาะด้านมนุษยสัมพันธ์ มีความพึงพอใจเป็นอันดับ 1 ด้านวินัยและเจตคติในตนเอง มีความพอใจเป็นอันดับ 2 ด้านความรับผิดชอบ และด้านความรู้ทางวิชาการ ตามลำดับ ส่วนด้านทักษะทางวิชาชีพ มีความพอใจอยู่ในระดับ มาก จากข้อมูลที่พบแสดงให้เห็นว่านักศึกษาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางวิชาการ มีวินัยและมีความรับผิดชอบ โดยเฉพาะด้านมนุษยสัมพันธ์ ที่ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจภาพรวมในระดับ มากที่สุด แต่สำหรับด้านทักษะทางวิชาชีพ ซึ่งได้รับคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจน้อยที่สุด ซึ่งถือเป็นจุดด้อยที่สามารถปรับปรุง พัฒนา ทักษะทางวิชาชีพ เช่น ด้านภาวะผู้นำ ความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า การส่งเสริมให้นักศึกษาทำกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บิต)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคี ต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ ของนักเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีดีไอ) ประจำปีการศึกษา 2556

มีรายละเอียดและขั้นตอน ในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีดีไอ) สาขางานผลิตชิ้นส่วนยานยนต์จำนวน 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยทำการค้นคว้าจากหนังสือและเอกสารต่างๆ เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open End Questionnaire) มีลักษณะเป็นแบบประเมินใช้สอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคี ต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยมีวิธีการสร้างดังนี้

- 3.2.1 ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างแบบประเมินที่ดีและถูกต้อง
- 3.2.2 การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคี ต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยมีตัวชี้วัดจากแบบสอบถามดังนี้
 - 3.2.2.1 ด้านการจัดการ และสนับสนุน
 - 3.2.2.2 ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ
 - 3.2.2.3 ด้านการมอบหมายและนิเทศงานของ ผู้ควบคุมการฝึก
 - 3.2.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย
- 3.2.3 เพื่อทดสอบความเหมาะสมและความถูกต้องจึงนำแบบสอบถามไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านงานวิจัยเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ในภาคการศึกษาที่ 1/2560 และในภาคการศึกษา 2/2560 ณ วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (ปติไอ) หลังจากที่นักเรียนฝึกงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว และเก็บรวบรวมกลับเมื่อนักเรียนดำเนินการแล้วเสร็จ จากนั้นทำการตรวจสอบแบบสอบถามก่อนนำไปวิเคราะห์

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม โดยคัดเลือกแบบสอบถามที่มีคำตอบสมบูรณ์มาใช้ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม SPSS

ตอนที่ 1 ข้อมูลการตอบแบบสอบถามของนักเรียน

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินระดับความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคี ต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยการแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1. การแปลความหมายค่าเฉลี่ย เปรียบเทียบระดับกับเกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย ตั้งแต่	4.51	ความคิดเห็น มากที่สุด
	3.51 – 4.50	ความคิดเห็น มาก
	2.51 – 3.50	ความคิดเห็น ปานกลาง
	1.51 – 2.50	ความคิดเห็น พอใช้
	1.00 – 1.50	ความคิดเห็น ควรปรับปรุง

2. การแปลความหมายค่าร้อยละ เปรียบเทียบระดับกับเกณฑ์ดังนี้

ระดับ	5	หมายถึง	ความคิดเห็น ดีมาก
ระดับ	4	หมายถึง	ความคิดเห็น ดี
ระดับ	3	หมายถึง	ความคิดเห็น ปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง	ความคิดเห็น พอใช้
ระดับ	1	หมายถึง	ความคิดเห็น ควรปรับปรุง

3.5 ชั้นวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 วิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1.1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคีต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์

3.5.1.2 วิเคราะห์ค่าร้อยละจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคีต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์

3.5.1.3 วิเคราะห์ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากแบบประเมินความพึงพอใจของ

นักเรียนในระบบทวิภาคีต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์

3.5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.2.1 การคำนวณหาค่าร้อยละ

$$P = \frac{X \times 100}{N}$$

P = ค่าร้อยละ

X = จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

N = จำนวนประชากร

3.5.2.2 การคำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$ = ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ = ผลรวมของผู้ตอบแบบสอบถาม

N = จำนวนประชากร

3.5.2.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

S = ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$\sum fx$ = ผลรวมของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละระดับ

N = จำนวนประชากร

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีดีไอ)

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีทีไอ)

ความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อนักเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ภาคทวิภาคี ปีการศึกษา 2556

ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนักศึกษาภาคทวิภาคี ได้ดำเนินการฝึกตั้งแต่วันที่ 6 มิถุนายน 2556 ถึงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2557 ซึ่งการฝึกได้เสร็จสิ้นลงแล้ว จึงได้ทำการประเมินความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ เพื่อนำข้อมูลการประเมินมาพัฒนาระบบทวิภาคีของวิทยาลัย และประสานความร่วมมือกับสถานประกอบการ เพื่อพัฒนารูปแบบการฝึกงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งสามารถสรุปผลการดำเนินการได้ดังนี้

1. การตอบแบบสอบถามของสถานประกอบการ

จากตารางที่ 1 แสดงร้อยละของแบบสอบถามที่ได้รับคืน จากการตอบแบบสอบถามของสถานประกอบการ จำนวน 2 บริษัท แบบสอบถามที่ได้รับคืนคิดเป็นร้อยละ 100 รายชื่อสถานประกอบการที่ตอบแบบสอบถามประกอบไปด้วย

1. บริษัท กรุงเทพอโต้แคสซิ่งแอนด์ อินแจ็กชั่น จำกัด ผู้จัดการบริษัท
2. บริษัท บีทีไอ อัลลอย เอ็นเตอร์ ไพร์ส จำกัด

ตารางที่ 1 แสดงร้อยละของแบบสอบถามที่ได้รับคืน

ที่	จำนวนทั้งหมด	จำนวนที่ได้รับคืน	ร้อยละ
1	2	2	100

2. ตำแหน่งของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากตารางที่ 2 แสดงตำแหน่งของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยผู้ตอบแบบคำถามประกอบไปด้วย

1. ผู้จัดการบริษัท 2 บริษัท

ตารางที่ 2 แสดงตำแหน่งผู้ตอบแบบสอบถาม

ที่	ตำแหน่ง	จำนวนสถานประกอบการ	ร้อยละ
1	ผู้จัดการบริษัท	2	100

3. ระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม

3.1 การหาค่าเฉลี่ยแบบประเมินความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม

จากตารางที่ 3 การหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานใน

ด้านคุณธรรม จริยธรรม สามารถสรุปได้ดังนี้

3.1.1 ความซื่อสัตย์ สุจริต ในการทำงาน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41

3.1.2 การตรงต่อเวลา อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

3.1.3 ความมีวินัยและปฏิบัติตามระเบียบของสถานประกอบการ อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75

3.1.4 ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในการทำงาน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41

3.1.5 มีความขยัน อดทน อดกลั้น อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91

3.1.6 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33

3.1.7 กิริยา มารยาท ความอ่อนน้อมถ่อมตน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41

3.1.8 บุคลิกภาพ การแต่งกายเรียบร้อยเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83

3.1.9 มีใจเมตตา และมีศีลธรรมอันดี อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00

3.1.10 ไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขและสิ่งเสพติด อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16

ตารางที่ 3 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						
	5	4	3	2	1	ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์
1. ความซื่อสัตย์ สุจริต ในการทำงาน	7	3	2	0	0	4.41	ดีมาก
2. การตรงต่อเวลา	2	4	6	0	0	3.66	ดีมาก
3. ความมีวินัยและปฏิบัติตามระเบียบของสถานประกอบการ	3	3	6	0	0	3.75	ดีมาก
4. ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในการทำงาน	1	3	8	0	0	3.41	ดีมาก
5. มีความขยัน อดทน อดกลั้น	2	7	3	0	0	3.91	ดีมาก

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						
	5	4	3	2	1	ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์
6. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	6	4	2	0	0	4.33	ดีมาก
7. กิริยา มารยาท ความอ่อนน้อมถ่อมตน	7	3	2	0	0	4.41	ดีมาก
8. บุคลิกภาพ การแต่งกายเรียบร้อยเหมาะสม	3	4	5	0	0	3.83	ดีมาก
9. มีใจเมตตา และมีศีลธรรมอันดี	2	8	2	0	0	4.00	ดีมาก
10. ไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขและสิ่งเสพติด	3	8	1	0	0	4.16	ดีมาก
รวม	3.6	4.7	3.7	0	0	3.99	ดีมาก

3.2 การหาค่าร้อยละแบบประเมินระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียน

ฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม

จากตารางที่ 4 แสดงค่าร้อยละระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักศึกษา

ฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม สามารถสรุปได้ดังนี้

3.2.1 ความซื่อสัตย์ สุจริต ในการทำงาน มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.33

3.2.2 การตรงต่อเวลา มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50

3.2.3 ความมีวินัยและปฏิบัติตามระเบียบของสถานประกอบการ มีความพึงพอใจปานกลาง

คิดเป็นร้อยละ 50

3.2.4 ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในการทำงาน มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 66.66

3.2.5 มีความขยัน อดทน อดกลั้น มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 58.33

3.2.6 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 33.33

3.2.7 กิริยา มารยาท ความอ่อนน้อมถ่อมตน มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.33

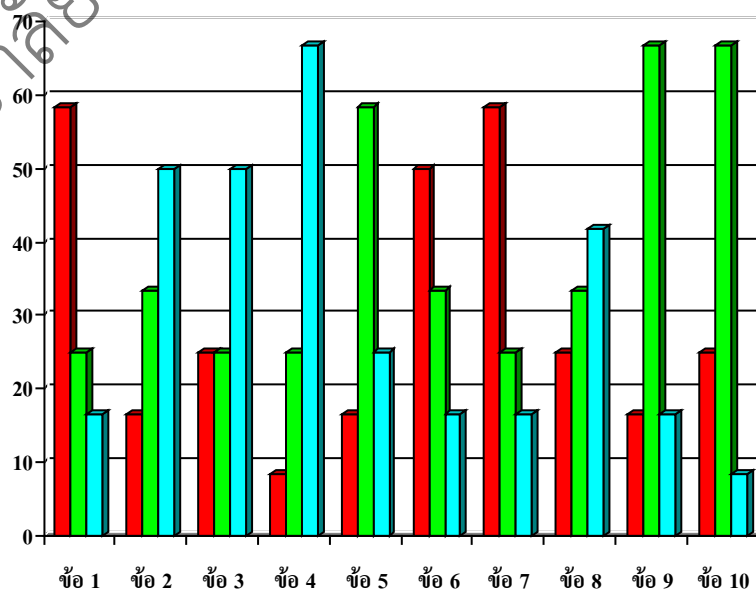
3.2.8 บุคลิกภาพ การแต่งกายเรียบร้อยเหมาะสม มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.66

3.2.9 มีใจเมตตา และมีศีลธรรมอันดี มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 66.66

3.2.10 ไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขและสิ่งเสพติด มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 66.66

ตารางที่ 4 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักศึกษาฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	ความซื่อสัตย์ สุจริต ในการทำงาน	58.33	25	16.66	0	0
2	การตรงต่อเวลา	16.66	33.33	50	0	0
3	ความมีวินัยและปฏิบัติตามระเบียบของสถานประกอบการ	25	25	50	0	0
4	ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในการทำงาน	8.33	25	66.66	0	0
5	มีความขยัน อดทน อดกลั้น	16.66	58.33	25	0	0
6	มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	50	33.33	16.66	0	0
7	กิริยา มารยาท ความอ่อนน้อมถ่อมตน	58.33	25	16.66	0	0
8	บุคลิกภาพ การแต่งกายเรียบร้อยเหมาะสม	25	33.33	41.66	0	0
9	มีใจเมตตา และมีศีลธรรมอันดี	16.66	66.66	16.66	0	0
10	ไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขและสิ่งเสพติด	25	66.66	8.33	0	0
รวม		30	39.16	30.83	0	0

แผนภูมิแสดง ร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มี
ต่อนักเรียนฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม

4. ระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านภาษา

การกำหนดเกณฑ์ระดับความเห็นด้วยจากค่าเฉลี่ย

ค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.00	ดีมาก
2.50 – 2.00	ดี
2.00 – 2.49	พอใช้
1.50 – 1.99	ควรปรับปรุง
น้อยกว่า 1.50	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

4.1 การหาค่าเฉลี่ยแบบประเมินความพึงพอใจสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านภาษา

4.1.1 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร

จากตารางที่ 5 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้
ภาษาไทยในการ
สื่อสารสามารถสรุปได้ดังนี้

- 4.1.1.1 ทักษะด้านการฟัง อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33
- 4.1.1.2 ทักษะด้านการพูด อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25
- 4.1.1.3 ทักษะด้านการอ่าน อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75
- 4.1.1.4 ทักษะด้านการเขียน อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16

ตารางที่ 5 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์
		5	4	3	2	1			
1	ทักษะด้านการฟัง	4	8	0	0	0		4.33	ดีมาก
2	ทักษะด้านการพูด	5	5	2	0	0		4.25	ดีมาก
3	ทักษะด้านการอ่าน	6	6	0	0	0		3.75	ดีมาก
4	ทักษะด้านการเขียน	2	10	0	0	0		4.16	ดีมาก
รวม		4	7	0.5	0	0		4.12	ดีมาก

4.1.2 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

จากตารางที่ 6 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารสามารถสรุปได้ดังนี้

4.1.2.1 ทักษะด้านการฟัง อยู่ในเกณฑ์ระดับ ควรปรับปรุง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ

1.66

4.1.2.2 ทักษะด้านการพูด อยู่ในเกณฑ์ระดับ ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 1.25

4.1.2.3 ทักษะด้านการอ่าน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ควรปรับปรุง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ

1.5

4.1.2.4 ทักษะด้านการเขียน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.16

ตารางที่ 6 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						เกณฑ์
		5	4	3	2	1	ค่าเฉลี่ย	
1	ทักษะด้านการฟัง	0	0	0	8	4	1.66	ควรปรับปรุง
2	ทักษะด้านการพูด	0	0	0	3	9	1.25	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
3	ทักษะด้านการอ่าน	0	0	0	6	6	1.5	ควรปรับปรุง
4	ทักษะด้านการเขียน	0	0	0	2	10	1.16	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
รวม		4	7	0.5	0	0	1.39	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

4.1.3 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร

จากตารางที่ 7 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาจีนในการสื่อสารสามารถสรุปได้ดังนี้

4.1.3.1 ทักษะด้านการฟัง อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0

4.1.3.2 ทักษะด้านการพูด อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0

4.1.3.3 ทักษะด้านการอ่าน อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0

4.1.3.4 ทักษะด้านการเขียน อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0

ตารางที่ 7 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						เกณฑ์
		5	4	3	2	1	ค่าเฉลี่ย	
1	ทักษะด้านการฟัง	0	0	0	0	12	1	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
2	ทักษะด้านการพูด	0	0	0	0	12	1	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
3	ทักษะด้านการอ่าน	0	0	0	0	12	1	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
4	ทักษะด้านการเขียน	0	0	0	0	12	1	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
รวม		0	0	0	0	12	1	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

4.2 การหาค่าร้อยละของแบบประเมินความพึงพอใจสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงาน ในด้านภาษา

4.2.1 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร

จากตารางที่ 8 แสดงค่าร้อยละของระดับความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้
ภาษาไทยใน
การสื่อสารสามารถสรุปได้ดังนี้

4.2.1.1 ทักษะด้านการฟัง มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 66.66

4.2.1.2 ทักษะด้านการพูด มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ
41.66

4.2.1.3 ทักษะด้านการอ่าน มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ
50.00

4.2.1.4 ทักษะด้านการเขียน มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 83.33

ตารางที่ 8 แสดงค่าร้อยละระดับความพึงพอใจของนักศึกษาในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	ทักษะด้านการฟัง	33.33	66.66	0	0	0
2	ทักษะด้านการพูด	41.66	41.66	16.66	0	0
3	ทักษะด้านการอ่าน	50	50	0	0	0
4	ทักษะด้านการเขียน	16.66	83.33	0	0	0
รวม		35.41	60.41	4.16	0	0

4.2.2 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

จากตารางที่ 9 แสดงค่าร้อยละของระดับความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร สามารถสรุปได้ดังนี้

4.2.2.1 ทักษะด้านการฟัง มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 100

4.2.2.2 ทักษะด้านการพูด มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 100

4.2.2.3 ทักษะด้านการอ่าน มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 100

4.2.2.4 ทักษะด้านการเขียน มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 9 แสดงค่าร้อยละของระดับความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	ทักษะด้านการฟัง	0	0	100	0	0
2	ทักษะด้านการพูด	0	0	100	0	0
3	ทักษะด้านการอ่าน	0	0	100	0	0
4	ทักษะด้านการเขียน	0	0	100	0	0
รวม		0	0	100	0	0

4.2.3 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

จากตารางที่ 10 แสดงค่าร้อยละของระดับความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร สามารถสรุปได้ดังนี้

4.2.3.1 ทักษะด้านการฟัง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100

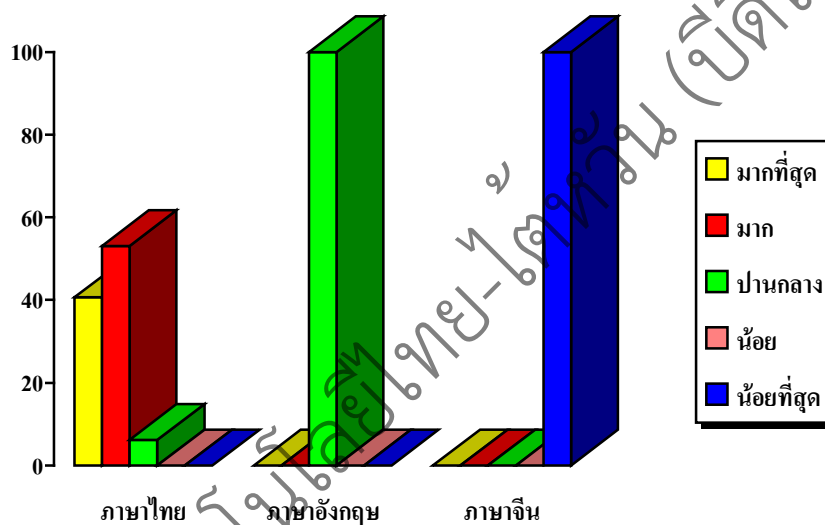
4.2.3.2 ทักษะด้านการพูด มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100

4.2.3.3 ทักษะด้านการอ่าน มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100

4.2.3.4 ทักษะด้านการเขียน มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 10 แสดงค่าร้อยละของระดับความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	ทักษะด้านการฟัง	0	0	0	0	100
2	ทักษะด้านการพูด	0	0	0	0	100
3	ทักษะด้านการอ่าน	0	0	0	0	100
4	ทักษะด้านการเขียน	0	0	0	0	100
รวม		0	0	0	0	100

แผนภูมิแสดง ร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านภาษา

5. ระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ

5.1 การหาค่าเฉลี่ยแบบประเมินความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ

จากตารางที่ 11 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ สามารถสรุปได้ดังนี้

5.1.1 ระยะเวลาในการฝึกงานของนักเรียน (ชุดละ4เดือน) มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33

5.1.2 ความถี่ของการนิเทศนักเรียน (2สัปดาห์/ครั้ง) มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33

5.1.3 การติดต่อ ประสานงานกับวิทยาลัย มีความสะดวกและคล่องตัว อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.33

5.1.4 ประสิทธิภาพในการบริการข้อมูล ข่าวสาร การฝึกงานของวิทยาลัย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25

5.1.5 การวัดผลประเมินผล การฝึกงานของนักเรียน (สถานประกอบการ 70 % สถานศึกษา 30 %)

มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

5.1.6 รูปแบบการประเมินผลการฝึกงาน เข้าใจง่าย อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33

5.1.7 ร้อยการประเมินผลการฝึกงาน มีความละเอียด ครบคลุม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

ตารางที่ 11 แสดงการหาค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						
	5	4	3	2	1	ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์
1. ระยะเวลาในการฝึกงานของนักเรียน(ชุดละ4เดือน)มีความเหมาะสม	4	6	2	0	0	4.16	ดีมาก
2. ความถี่ของการนิเทศนักเรียน (2สัปดาห์/ครั้ง) มีความเหมาะสม	8	2	2	0	0	4.5	ดีมาก
3. การติดต่อ ประสานงานกับวิทยาลัย มีความสะดวกและคล่องตัว	6	4	2	0	0	4.33	ดีมาก
4. ประสิทธิภาพในการบริการข้อมูล ข่าวสาร การฝึกงานของวิทยาลัย	3	9	0	0	0	4.25	ดีมาก

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						
	5	4	3	2	1	ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์
5. การวัดผลประเมินผล การฝึกงานของนักเรียน (สถานประกอบการ 70 % สถานศึกษา 30 %) มีความเหมาะสม	3	7	2	0	0	4.08	ดีมาก
6. รูปแบบการประเมินผลการฝึกงาน เข้าใจง่าย	4	8	0	0	0	4.33	ดีมาก
7. รายการประเมินผลการฝึกงาน มีความละเอียด ครบถ้วน	3	7	2	0	0	4.08	ดีมาก
รวม	4.42	6.14	1.42	0	0	4.25	ดีมาก

5.2 การหาค่าร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ

จากตารางที่ 11 แสดงการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบ

ทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ สามารถสรุปได้ดังนี้

5.2.1 ระยะเวลาในการฝึกงานของนักเรียน (ชุดละ 4 เดือน) มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.33

5.2.2 ความถี่ของการนิเทศนักเรียน (2สัปดาห์/ครั้ง) มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.66

5.2.3 การติดต่อ ประสานงานกับวิทยาลัย มีความสะดวกและคล่องตัว มีความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50

5.2.4 ประสิทธิภาพในการบริการข้อมูล ข่าวสาร การฝึกงานของวิทยาลัย มีความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100

5.2.5 การวัดผลประเมินผล การฝึกงานของนักเรียน (สถานประกอบการ 70 %
สถานศึกษา 30 %)

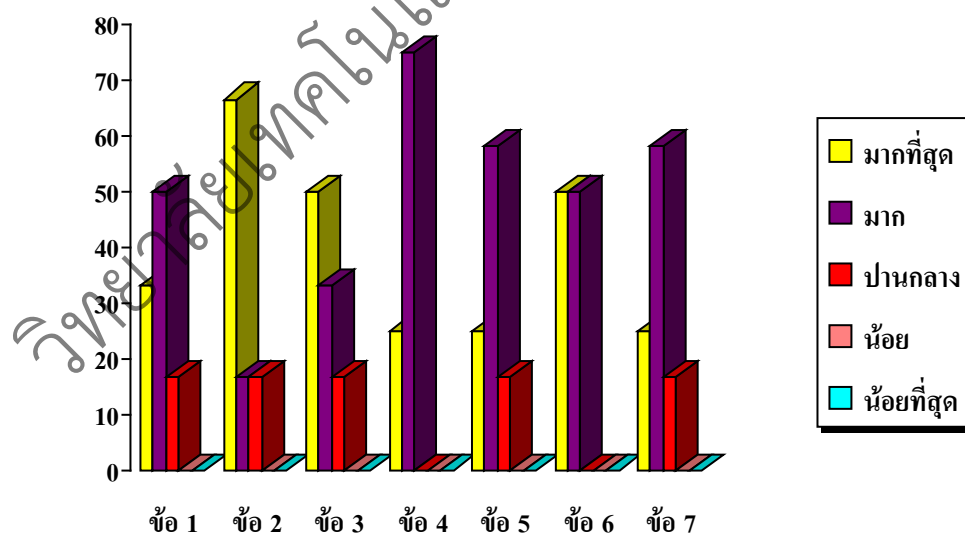
มีความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.33

5.2.6 รูปแบบการประเมินผลการฝึกงาน เข้าใจง่าย มีความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50

5.2.7 รายการประเมินผลการฝึกงาน มีความละเอียด ครบถ้วน มีความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.33

ตารางที่ 11 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคี
ของ
วิทยาลัย ฯ

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	ระยะเวลาในการฝึกงานของนักเรียน(ชุดละ4เดือน)มีความเหมาะสม	33.33	50	16.66	0	0
2	ความถี่ของการนิเทศนักเรียน (2สัปดาห์/ครั้ง) มีความเหมาะสม	66.66	16.66	16.66	0	0
3	การติดต่อ ประสานงานกับวิทยาลัย มีความสะดวกและคล่องตัว	50	33.33	16.66	0	0
4	ประสิทธิภาพในการบริการข้อมูล ข่าวสาร การฝึกงานของวิทยาลัย	25	75	0	0	0
5	การวัดผลประเมินผล การฝึกงานของนักเรียน (สถานประกอบการ 70 % สถานศึกษา 30 %) มีความเหมาะสม	25	58.33	16.66	0	0
6	รูปแบบการประเมินผลการฝึกงาน เข้าใจง่าย	50	50	0	0	0
7	รายการประเมินผลการฝึกงาน มีความละเอียด ครบคลุม	25	58.33	16.66	0	0
รวม		39.28	51.19	11.90	0	0

แผนภูมิแสดง ร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการ

6. ระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักศึกษาฝึกงานในด้านทักษะวิชาชีพ

6.1 การหาค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักศึกษาฝึกงานในด้านทักษะวิชาชีพ

จากตารางที่ 12 แสดงการหาค่าเฉลี่ยของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักศึกษา

ฝึกงานในด้านทักษะวิชาชีพ สามารถสรุปได้ดังนี้

6.1.1 มีความรู้พื้นฐานทางวิชาชีพที่ดี มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16

6.1.2 ทักษะการใช้เครื่องมือช่างพื้นฐาน ในวิชาชีพ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

6.1.3 ความสามารถในการใช้คำศัพท์เทคนิค ทางวิชาชีพ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58

6.1.4 มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41

6.1.5 สามารถวางแผนและทำงานอย่างมีระบบ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

6.1.6 มีความสามารถในการทำงานได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์ มีความเหมาะสม อยู่ใน
เกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

6.1.7 สามารถปรับปรุงและพัฒนาการทำงานได้ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25

6.1.8 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงาน มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16

6.1.9 ความสามารถในการนำความรู้ทางวิชาชีพมาประยุกต์ใช้กับการทำงาน มีความเหมาะสม อยู่ใน
เกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

6.1.10 มีการพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์
ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58

ตารางที่ 12 แสดงการหาค่าเฉลี่ยของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานใน
ด้านทักษะวิชาชีพ

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						เกณฑ์
	5	4	3	2	1	ค่าเฉลี่ย	
1. มีความรู้พื้นฐานทางวิชาชีพที่ดี	4	6	2	0	0	4.16	ดีมาก
2. ทักษะการใช้เครื่องมือช่างพื้นฐาน ในวิชาชีพ	0	8	4	0	0	3.66	ดีมาก
3. ความสามารถในการใช้คำศัพท์เทคนิค ทางวิชาชีพ	0	7	5	0	0	3.58	ดีมาก
4. มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ	0	5	7	0	0	3.41	ดีมาก
5. สามารถวางแผนและทำงานอย่างมีระบบ	3	7	2	0	0	4.08	ดีมาก
6. มีความสามารถในการทำงานได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์	0	8	4	0	0	3.66	ดีมาก
7. สามารถปรับปรุงและพัฒนาการทำงานได้	0	3	9	0	0	3.25	ดีมาก
8. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงาน	2	10	0	0	0	4.16	ดีมาก
9. ความสามารถในการนำความรู้ทางวิชาชีพมาประยุกต์ใช้กับการทำงาน	2	4	6	0	0	3.66	ดีมาก
10. มีการพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง	0	7	5	0	0	3.58	ดีมาก
รวม	1.1	6.5	4.4	0	0	3.72	ดีมาก

6.2 การหาค่าร้อยละระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้าน
ทักษะวิชาชีพ

จากตารางที่ 13 แสดงการหาค่าร้อยละความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการ
บริหารจัดการ
ระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ สามารถสรุปได้ดังนี้

6.2.1 มีความรู้พื้นฐานทางวิชาชีพที่ดี มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 50.0

6.2.2 ทักษะการใช้เครื่องมือช่างพื้นฐาน ในวิชาชีพ มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อย
ละ 66.66

6.2.3 ความสามารถในการใช้คำศัพท์เทคนิค ทางวิชาชีพ มีความพึงพอใจมาก คิดเป็น
ร้อยละ 58.33

6.2.4 มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็น
ร้อยละ 58.33

6.2.5 สามารถวางแผนและทำงานอย่างมีระบบ มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ
58.33

6.2.6 มีความสามารถในการทำงานได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์ มีความพึงพอใจมาก

คิดเป็นร้อยละ 66.66

6.2.7 สามารถปรับปรุงและพัฒนาการทำงานได้ มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 75.0

6.2.8 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงาน มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 83.33

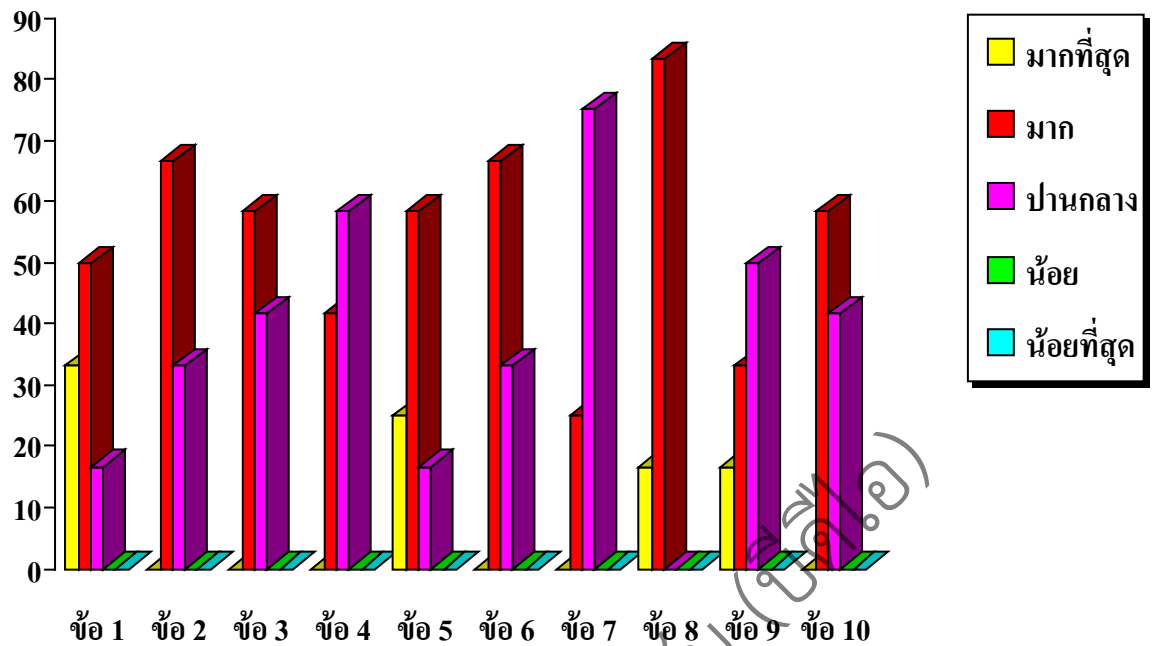
6.2.9 ความสามารถในการนำความรู้ทางวิชาชีพมาประยุกต์ใช้กับการทำงาน มีความพึงพอใจปาน

กลาง คิดเป็นร้อยละ 50.0

6.2.10 มีการพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 58.33

ตารางที่ 13 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านทักษะวิชาชีพ

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	มีความรู้พื้นฐานทางวิชาชีพที่ดี	33.33	50	16.66	0	0
2	ทักษะการใช้เครื่องมือช่างพื้นฐานในวิชาชีพ	0	66.66	33.33	0	0
3	ความสามารถในการใช้คำศัพท์เทคนิค ทางวิชาชีพ	0	58.33	41.66	0	0
4	มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ	0	41.66	58.33	0	0
5	สามารถวางแผนและทำงานอย่างมีระบบ	25	58.33	16.66	0	0
6	มีความสามารถในการทำงานได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์	0	66.66	33.33	0	0
7	สามารถปรับปรุงและพัฒนาการทำงานได้	0	25	75	0	0
8	มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงาน	16.66	83.33	0	0	0
9	ความสามารถในการนำความรู้ทางวิชาชีพมาประยุกต์ใช้กับการทำงาน	16.66	33.33	50	0	0
10	มีการพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง	0	58.33	41.66	0	0
รวม		9.16	54.16	36.66	0	0

แผนภูมิแสดง ร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงาน
ในด้านทักษะวิชาชีพ

สรุปความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อนักเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
ภาคทวิภาคี ปีการศึกษา 2560

1. ระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม

1.1 การหาค่าเฉลี่ยแบบประเมินความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานใน ด้านคุณธรรม จริยธรรม

1.1.1 ความซื่อสัตย์ สุจริต ในการทำงาน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ

4.41

1.1.2 การตรงต่อเวลา อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

1.1.3 ความมีวินัยและปฏิบัติตามระเบียบของสถานประกอบการ อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดี

มาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75

1.1.4 ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในการทำงาน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 3.41

1.1.5 มีความขยัน อดทน อดกลั้น อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91

1.1.6 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 4.33

1.1.7 กิริยา มารยาท ความอ่อนน้อมถ่อมตน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ

4.41

1.1.8 บุคลิกภาพ การแต่งกายเรียบร้อยเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 3.83

1.1.9 มีใจเมตตา และมีศีลธรรมอันดี อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00

1.1.10 ไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขและสิ่งเสพติด อยู่ในเกณฑ์ระดับ ดีมากค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 4.16

1.2 การหาร้อยละแบบประเมินระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียน ฝึกงานในด้านคุณธรรม จริยธรรม

1.2.1 ความซื่อสัตย์ สุจริต ในการทำงาน มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ

58.33

1.2.2 การตรงต่อเวลา มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50

1.2.3 ความมีวินัยและปฏิบัติตามระเบียบของสถานประกอบการ มีความพึงพอใจปาน

กลาง

คิดเป็นร้อยละ 50

1.2.4 ความเอาใจใส่และรับผิดชอบในการทำงาน มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็น
ร้อยละ 66.66

1.2.5 มีความขยัน อดทน อดกลั้น มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 58.33

1.2.6 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ

33.33

1.2.7 กิริยา มารยาท ความอ่อนน้อมถ่อมตน มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ

58.33

1.2.8 บุคลิกภาพ การแต่งกายเรียบร้อยเหมาะสม มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็น

ร้อยละ 41.66

1.2.9 มีใจเมตตา และมีศีลธรรมอันดี มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 66.66

1.2.10 ไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขและสิ่งเสพติด มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ

66.66

2. ระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านภาษา

2.1 การหาค่าเฉลี่ยแบบประเมินความพึงพอใจสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านภาษา

2.1.1 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร

- 2.1.1.1 ทักษะด้านการฟัง อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33
- 2.1.1.2 ทักษะด้านการพูด อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25
- 2.1.1.3 ทักษะด้านการอ่าน อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75
- 2.1.1.4 ทักษะด้านการเขียน อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16

2.1.2 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

- 2.1.2.1 ทักษะด้านการฟัง อยู่ในเกณฑ์ระดับ ควรปรับปรุง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.66
- 2.1.2.2 ทักษะด้านการพูด อยู่ในเกณฑ์ระดับ ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.25
- 2.1.2.3 ทักษะด้านการอ่าน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ควรปรับปรุง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.5
- 2.1.2.4 ทักษะด้านการเขียน อยู่ในเกณฑ์ระดับ ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.16

2.1.3 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร

- 2.1.3.1 ทักษะด้านการฟัง อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0
- 2.1.3.2 ทักษะด้านการพูด อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0
- 2.1.3.3 ทักษะด้านการอ่าน อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0
- 2.1.3.4 ทักษะด้านการเขียน อยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0

2.2 การหาค่าร้อยละของแบบประเมินความพึงพอใจสถานประกอบการต่อนักเรียนฝึกงานในด้านภาษา

2.2.1 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร

- 2.2.1.1 ทักษะด้านการฟัง มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 66.66
- 2.2.1.2 ทักษะด้านการพูด มีความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.66
- 2.2.1.3 ทักษะด้านการอ่าน มีความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00
- 2.2.1.4 ทักษะด้านการเขียน มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 83.33

2.2.2 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

- 2.2.2.1 ทักษะด้านการฟัง มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 100

- 2.2.2.2 ทักษะด้านการพูด มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 100
- 2.2.2.3 ทักษะด้านการอ่าน มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 100
- 2.2.2.4 ทักษะด้านการเขียน มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 100

2.2.3 สถานประกอบการที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

- 2.2.3.1 ทักษะด้านการฟัง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100
- 2.2.3.2 ทักษะด้านการพูด มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100
- 2.2.3.3 ทักษะด้านการอ่าน มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100
- 2.2.3.4 ทักษะด้านการเขียน มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100

3. ระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ

3.1 การหาค่าเฉลี่ยแบบประเมินความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ

3.1.1 ระยะเวลาในการฝึกงานของนักศึกษา (ชุดละ4เดือน) มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33

3.1.2 ความถี่ของการนิเทศนักศึกษา (2สัปดาห์/ครั้ง) มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33

3.1.3 การติดต่อ ประสานงานกับวิทยาลัย มีความสะดวกและคล่องตัว อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33

3.1.4 ประสิทธิภาพในการบริการข้อมูล ข่าวสาร การฝึกงานของวิทยาลัย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25

3.1.5 การวัดผลประเมินผล การฝึกงานของนักศึกษา (สถานประกอบการ 70 % สถานศึกษา 30 %)

มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

3.1.6 รูปแบบการประเมินผลการฝึกงาน เข้าใจง่าย อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33

3.1.7 รายการประเมินผลการฝึกงาน มีความละเอียด ครบคลุม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

3.2 การหาค่าร้อยละของระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อการบริหารจัดการระบบทวิภาคีของวิทยาลัย ฯ

3.2.1 ระยะเวลาในการฝึกงานของนักศึกษา (ชุดละ 4 เดือน) มีความพึงพอใจมากที่สุด

คิดเป็นร้อยละ 33.33

3.2.2 ความถี่ของการนิเทศนักศึกษา (2สัปดาห์/ครั้ง) มีความพึงพอใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.66

3.2.3 การติดต่อ ประสานงานกับวิทยาลัย มีความสะดวกและคล่องตัว มีความพึงพอใจมากถึงมาก

ที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50

3.2.4 ประสิทธิภาพในการบริการข้อมูล ข่าวสาร การฝึกงานของวิทยาลัย มีความพึงพอใจมาก

คิดเป็นร้อยละ 100

3.2.5 การวัดผลประเมินผล การฝึกงานของนักศึกษา (สถานประกอบการ 70 % สถานศึกษา 30 %)

มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 58.33

3.2.6 รูปแบบการประเมินผลการฝึกงาน เข้าใจง่าย มีความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50

3.2.7 รายการประเมินผลการฝึกงาน มีความละเอียด ครบคลุม มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 58.33

4. ระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักศึกษาฝึกงานในด้านทักษะวิชาชีพ

4.1 การหาค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักศึกษาฝึกงานในด้านทักษะวิชาชีพ

4.1.1 มีความรู้พื้นฐานทางวิชาชีพที่ดี มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16

4.1.2 ทักษะการใช้เครื่องมือช่างพื้นฐาน ในวิชาชีพ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

4.1.3 ความสามารถในการใช้คำศัพท์เทคนิค ทางวิชาชีพ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58

4.1.4 มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41

4.1.5 สามารถวางแผนและทำงานอย่างมีระบบ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดี
มาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

4.1.6 มีความสามารถในการทำงานได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์ มีความ
เหมาะสม อยู่ใน

เกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

4.1.7 สามารถปรับปรุงและพัฒนาการทำงานได้ มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดี
มาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25

4.1.8 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงาน มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์ระดับดี
มาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16

4.1.9 ความสามารถในการนำความรู้ทางวิชาชีพมาประยุกต์ใช้กับการทำงาน มีความ
เหมาะสม อยู่ใน

เกณฑ์ระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66

4.1.10 มีการพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง มีความเหมาะสม อยู่ในเกณฑ์
ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58

**4.2 การหาร้อยละระดับความพึงพอใจของสถานประกอบการต่อนักศึกษาฝึกงานในด้าน
ทักษะวิชาชีพ**

4.2.1 มีความรู้พื้นฐานทางวิชาชีพที่ดี มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 50.0

4.2.2 ทักษะการใช้เครื่องมือช่างพื้นฐาน ในวิชาชีพ มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อย
ละ 66.66

4.2.3 ความสามารถในการใช้คำศัพท์เทคนิค ทางวิชาชีพ มีความพึงพอใจมาก คิดเป็น
ร้อยละ 58.33

4.2.4 มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็น
ร้อยละ 58.33

4.2.5 สามารถวางแผนและทำงานอย่างมีระบบ มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ
58.33

4.2.6 มีความสามารถในการทำงานได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์ มีความพึง
พอใจมาก

คิดเป็นร้อยละ 66.66

4.2.7 สามารถปรับปรุงและพัฒนาการทำงานได้ มีความพึงพอใจปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 75.0

4.2.8 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงาน มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 83.33

4.2.9 ความสามารถในการนำความรู้ทางวิชาชีพมาประยุกต์ใช้กับการทำงาน มีความพึงพอใจปาน

กลาง คิดเป็นร้อยละ 50.0

4.2.10 มีการพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง มีความพึงพอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 58.33

////////////////////
วิทยาลัยเทคโนโลยีไทยใต้หวัน (บีดีเอ)

บทที่ 5

สรุปผล และอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในระบบทวิภาคี ต่อสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สามารถสรุปผลได้ดังนี้

5.1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสถานประกอบการทั้ง 4 ด้าน

นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสถานประกอบการทั้ง 4 ด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 ค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ การจัดการและการสนับสนุนของสถานประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 รองลงมา การมอบหมายและการนิเทศงานของผู้ควบคุมการฝึก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 ลำดับต่อมาคือความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 และปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96

5.2 การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสถานประกอบการ ด้านการจัดการและสนับสนุน

นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสถานประกอบการ ด้านการจัดการและสนับสนุนของสถานประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ บุคลากรในสถานประกอบการให้ความสนใจสนับสนุนและให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 รองลงมา การประสานงานด้านการจัดการดูแลนักเรียนภายในสถานประกอบการระหว่างฝ่ายบุคคลกับผู้ควบคุมการฝึก (พี่เลี้ยง) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 และการให้คำแนะนำดูแลนักเรียนของฝ่ายบริหารบุคคล (การปฐมนิเทศ การแนะนำระเบียบวินัย การลางาน สวัสดิการ การจ่ายตอบแทน) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96

5.3 การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสถานประกอบการ ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ

นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสถานประกอบการ ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 ค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ความเหมาะสมของงานที่นักเรียนได้รับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 รองลงมา งานที่ได้รับมอบหมายตรงกับความสนใจของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และปริมาณงานที่นักเรียนได้รับมอบหมายมีความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00

5.4 การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสถานประกอบการ ด้านการมอบหมายและนิเทศงานของ ผู้ควบคุมการฝึก (พี่เลี้ยง)

นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสถานประกอบการ ด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 ค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ความรู้และประสบการณ์วิชาชีพของ ผู้ดำเนินการฝึก

(พีเลียง) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 รองลงมา เวลาที่ ผู้ดำเนินการฝึก(พีเลียง)ให้แก่นักเรียนด้านการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และมีผู้ดำเนินการฝึก (พีเลียง) ดูแลนักเรียนตั้งแต่วันแรกที่เข้างาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38

5.5 การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของ

นักเรียนที่มีต่อสถานประกอบ ความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย

นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสถานประกอบการ ด้านการทำงานและความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 ค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ต่อความเหมาะสม ความปลอดภัย ของสถานประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 รองลงมา ต่องานที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติและสถานประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 และต่อความสะดวกปลอดภัยในการเดินทางไป – กลับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92

5.6 ค่าร้อยละระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสถานประกอบการทั้ง 4 ด้าน

ด้านการจัดการและสนับสนุน มีความพึงพอใจมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 58 คือ บุคลากรในสถานประกอบการให้ความสนใจสนับสนุนและให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน รองลงมาด้านปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ มีความพึงพอใจมากที่สุดร้อยละ 46 คือ ความเหมาะสมของงานที่นักศึกษาได้รับ ลำดับถัดมาด้านการมอบหมายและนิเทศงานของผู้ควบคุมการฝึก (พีเลียง) มีความพึงพอใจมากที่สุดร้อยละ 66.5 คือ ความรู้และประสบการณ์วิชาชีพของผู้ดำเนินการฝึก (พีเลียง) และด้านความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย มีความพึงพอใจมากที่สุดร้อยละ 45.5 คือ ความเหมาะสมความปลอดภัย ของสถานประกอบการ

เอกสารอ้างอิง

1. Office of The Education Council, Proposal for Education Reform Strategy, Bangkok: 21 Century Co., Ltd, 2004 (in Thai).
2. Teravuti Boonyasopon, Mean to Vocational Education Management and Technology in Thailand, Bangkok: KMITNB, 1999 (in Thai).
3. Office of The Basic Education Commission, Handbooks for the Curriculum of Teachers Development to be improved into the Special Profession Rank, Bangkok: Office of The Basic Education Commission, 2006 (in Thai).
4. ยาร่อนะ ศรีอาหมัด มณีรัตน์ รัตนพันธ์ และดรฤณี มูแก้ม “ความคาดหวัง และความพึงพอใจ ของนักศึกษาสหกิจศึกษาที่มีต่อตนเอง อาจารย์ที่ปรึกษาสหกิจศึกษา และสถานประกอบการ” บทความวิจัย เสนอในการประชุมมหาดไทยวิชาการ ครั้งที่ 4 วันที่ 10 พฤษภาคม 2556 (337)
5. กรมอาชีวศึกษา. (2541ก). การจัดการเรียนการสอนระบบทวิภาคี. กองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา
6. กรมอาชีวศึกษา. (2541ข). โครงการความร่วมมือเพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาและบริษัท ซี. พี. เซเว่น อีเลฟเว่น จำกัด.กรมอาชีวศึกษา.
7. ชูศักดิ์ บุญปัญญา. (2546). สภาพการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีสาขาวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยเทคนิคพะเยา.
8. ปรีดา หลิมพาพันธ์. (2547). การพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี วิทยาลัยสารพัดช่างชัยภูมิสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
9. สมัย ศรีหาบุตร. (2549). การพัฒนาความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการกับวิทยาลัยสารพัดช่างอุดรธานีในการจัดอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
10. อิทธิศักดิ์อิสรานกุลเดช. (2547). การศึกษาความคิดเห็นของสถานประกอบการที่มีผลต่อการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีของวิทยาลัยเทคนิคจันทบุรีและวิทยาลัยเทคนิคระยอง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

หัวข้อการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ						
	5	4	3	2	1	ค่าเฉลี่ย	เกณฑ์
1. การจัดการ และสนับสนุน							
1.1 การประสานงานด้านการจัดการดูแลนักเรียนภายในสถานประกอบการระหว่างฝ่ายบุคคลกับผู้ควบคุมการฝึก (พี่เลี้ยง)	48	39	9	5	0	4.29	ดีมาก
1.2 การให้คำแนะนำดูแลนักเรียนของฝ่ายบริหารบุคคล (การปฐมนิเทศ การแนะนำระเบียบวินัย การลางาน สวัสดิการ การจ่ายตอบแทน)	25	55	14	6	1	3.96	ดีมาก
1.3 บุคลากรในสถานประกอบการให้ความสนใจสนับสนุนและให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษา	59	34	8	0	0	4.50	ดีมาก
2. ปริมาณและคุณภาพของงานที่นักเรียนได้รับ							
2.1 ปริมาณงานที่นักเรียนได้รับมอบหมายมีความเหมาะสม	38	31	27	5	0	4.00	ดีมาก
2.2 ลักษณะของงานตรงกับความถนัดและความต้องการของนักเรียน	20	51	19	8	3	3.76	ดีมาก
2.3 งานที่ได้รับมอบหมายตรงกับสาขาวิชาของนักเรียน	38	34	16	5	8	3.88	ดีมาก
2.4 งานที่ได้รับมอบหมายตรงกับที่บริษัทได้เสนอไว้	37	35	20	6	3	3.96	ดีมาก
2.5 งานที่ได้รับมอบหมายตรงกับความสนใจของนักเรียน	39	35	21	3	3	4.03	ดีมาก
2.6 ความเหมาะสมของงานที่นักเรียนได้รับ	47	30	17	5	2	4.14	ดีมาก
3. การมอบหมายและนิเทศงานของ ผู้ควบคุมการฝึก (พี่เลี้ยง)							
3.1 มีผู้ดำเนินการฝึก (พี่เลี้ยง) ดูแลนักเรียนตั้งแต่วันแรกที่เข้างาน	51	38	12	0	0	4.38	ดีมาก
3.2 ความรู้และประสบการณ์วิชาชีพของ ผู้ดำเนินการฝึก (พี่เลี้ยง)	68	26	7	0	0	4.60	ดีมาก
3.3 เวลาที่ ผู้ดำเนินการฝึก(พี่เลี้ยง) ให้แก่นักเรียนด้านการปฏิบัติงาน	55	33	13	0	0	4.41	ดีมาก
3.4 เวลาที่ ผู้ดำเนินการฝึก (พี่เลี้ยง) ใ้แก่นักเรียนด้านการเขียนสมุดรายงานการปฏิบัติงาน	39	47	15	0	0	4.24	ดีมาก
3.5 ความสนใจของผู้ดำเนินการฝึก (พี่เลี้ยง) ต่อการสอนงาน และสั่งงาน	47	41	11	2	0	4.32	ดีมาก
3.6 การให้ความสำคัญต่อการประเมินผลการปฏิบัติงานและเขียนรายงาน ของผู้ดำเนินการฝึก (พี่เลี้ยง)	48	42	11	0	0	4.37	ดีมาก
3.7 ความพร้อมของอุปกรณ์เครื่องมือในการปฏิบัติสำหรับนักเรียน	44	33	17	4	3	4.10	ดีมาก
4. ความพึงพอใจของนักเรียนด้านการทำงานและความปลอดภัย							ดีมาก
4.1 ต่อกงานที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติและสถานประกอบการ	41	32	22	6	0	4.10	
4.2 ต่อลักษณะงานที่สถานประกอบการดำเนินการ	32	47	17	4	1	4.04	ดีมาก
4.3 ต่อความเหมาะสม ความปลอดภัย ของสถานประกอบการ	46	38	14	3	0	4.26	ดีมาก
4.4 ต่อความสะดวกปลอดภัยในการเดินทางไป – กลับ	29	45	20	4	3	3.92	ดีมาก
4.5 ต่อความเหมาะสมของค่าตอบแทน สวัสดิการต่าง ๆ (ถ้ามี)	27	36	21	9	8	3.64	ดีมาก
5. สรุปโดยรวมของสถานประกอบการที่นักเรียนได้ฝึก	47	35	15	4	0	4.24	ดีมาก

วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน (บีดีไอ)